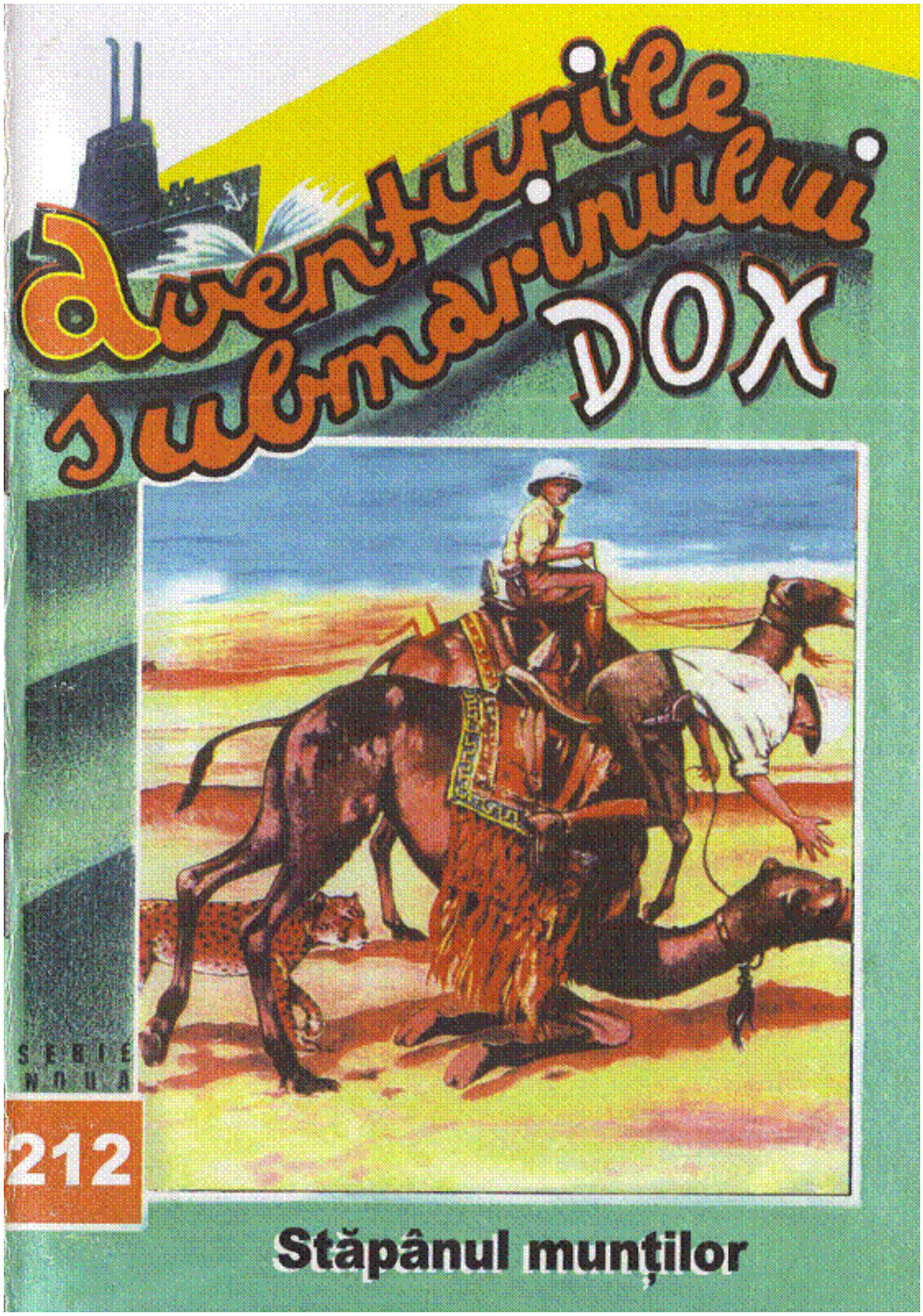
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
212
Stăpânul munților

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 212

STĂPÂNUL MUNȚILOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

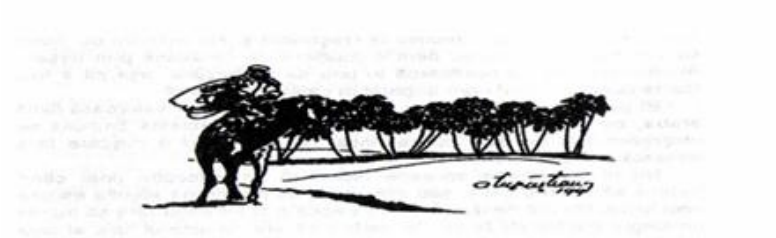

I
O NOAPTE NEDORMITĂ

NOAPTEA ERA SENINĂ, cu cerul cu o puzderie de stele pe el. Unde te uitai nu vedeai decât nisip şi numai nisip…

Cine se rătăceşte pe aici, cine rămâne fără apă şi nu găseşte o oază, acela e pierdut. Cât de mulţi oameni nu şi-au găsit până la acum sfârşitul pe aceste locuri!

Mica noastră tabără o instalasem pe una din numeroasele movile de nisip, netedă ca un taler. În apropiere se odihneau cinci cămile de călărie, de care făcusem rost pe lângă lacul Ciad.

Marian, *mister* Fleet, Pongo şi cu călăuza noastră Ali ben Tura păreau că adormiseră deja sub păturile lor în timp ce eu stăteam cu urechile ciulite, contemplând în acelaşi timp cerul nocturn. Mă aflam de veghe. Cu toate că nu ne confruntasem prin pustiu cu vreun incident, nu voiam să facem greşeala de a renunţa la vigilenţă.

M-am uitat la Ali ben Tura. Acest tânăr arab cu mare trecere mi se păruse de la început cam ciudat. Noi am făcut cunoştinţă cu el în regiunea lacului Ciad. Deoarece susţinea că cunoaşte drumul spre Cairo, l-am rugat să se angajeze ca să ne conducă în calitate de şef de caravană. El voi să ne călăuzească mai întâi la oaza Kanuar pe o pistă de caravane. După părerea lui, această pistă era drumul cel mai bun, deoarece aveam să întâlnim oaze multe, în care se găsea apă bună de băut.

Ali ben Tura părea un om cinstit. În orice caz, eu şi cu Marian aşa aveam impresia. Trecuse la creştinism şi era mândru de noua sa credinţă. Condusese deja o mulţime de caravane prin deşert. Acum dorea să se reîntoarcă în ţara sa de baştină aşa că a fost foarte bucuros când l-am angajat în călătoria noastră.

El purta veşminte arabe, nelipsitul burnus şi o valoroasă flintă arabă, pe care o avea de multă vreme. În decursul timpului se obişnuise aşa de bine cu ea, încât nu făcea nici o mişcare fără această armă străveche.

Nu ni se adresa aproape niciodată, cu excepţia doar când trebuia să întrebe ceva, sau era nevoit să ne atragă atenţia asupra unui lucru. Nu era neobişnuit ca să treacă o zi întreagă fără să auzim un singur cuvânt de la el. Se vedea că are caracterul tipic al unui adevărat fiu al deşertului.

Atrăgeau atenţia la el trăsăturile fine ale feţei, ca şi sunetul subţire al vocii. De fapt nu era arab. „Am fost crescut de mic

copil de un prinţ oriental, spunea el…”

Gândurile mele rătăceau în trecut. Meditam încă o dată la toate întâmplările prin care trecusem de la începutul expediţiei noastre nigeriene. Iar acum, voiam să întreprindem o îndrăzneaţă traversare călare prin pustiu. Probabil că această escapadă avea să fie foarte monotonă şi lipsită de întâmplări demne de luat în seamă.

Chiar aşa? Acum pe când contemplam cerul înstelat de deasupra mea, încă nu bănuiam că „marea aventură” se afla deja în faţă, în imediata apropiere…

La orizont tocmai răsărea luna. Nu mi se înfăţişase încă niciodată aşa de mare. Discul ei strălucitor se ridica încet spre înălţimile firmamentului şi inunda cu o lumină argintie.

Cât de minunată era liniştea ce mă înconjura! Arabul denumeşte „*leila*” răcoarea nopţii din pustiu. „*Leila*” este pentru el făgăduiala tuturor măreţilor şi splendorilor. El o aseamănă cu logodnica sa, ci fiica sa, cu… „*Leile nopţii, tu eşti steaua mea călăuzitoare!*”

Deodată am tresărit puternic şi am fost smuls din meditarea mea. Am observat în depărtare, atât cât îmi permitea semiîntunericul, un grup de călăreţi care alergau în mare grabă. Se aflau la o asemenea distanţă, încât cu greu se putea auzi zgomotul ce-l făceau. Poate că fusese bine că părăsisem pista şi ne stabilisem tabăra departe de drum, aşa după cum procedează de obicei fiecare caravană după apusul soarelui.

Oare nu ne vor vedea? Totuşi noi ne aflam într-o depresiune. Cu toate acestea, urmele duceau de la pistă spre vâlcea. Dacă era vorba de berberi cei care treceau, aceştia ar putea observa cu uşurinţă la lumina lunii urma lăsată de noi şi s-ar lua după ea. Ar fi trebuit să-mi înştiinţez camarazii. Dacă în realitate aveam de-a face cu beduini, nu se impunea să-i supraveghem. Aceşti oameni ai pustiului erau de încredere, aşa încât călătorul n-avea de ce să se teamă.

M-am ridicat şi am pândit pe după o movilă de nisip. I-am mai văzut doar puţin, apoi au dispărut deodată printre dunele de nisip. Descălecaseră, ori călătoreau mai departe.

Maha se trezise din somn şi mă însoţea. Eu eram cam neliniştit. Unde se îndreptau călăreţi? Ce-i pusese în mişcare prin pustiu pe timpul nopţii? Încotro se duceau?

M-am suit pe o movilă şi am făcut un atent tur de orizont. Totuşi n-am fost în stare să descopăr nicăieri vreo cavalcadă. Peste o oră urma să mă schimbe mister Fleet. Atunci aveam să-l informez despre ce descoperisem.

S-au scurs astfel vreo treizeci – patruzeci de minute. Până acum nu se petrecuse nimic nou. Mă şi gândeam că era de prisos să dau alarma, când deodată mi-a stat inima. Nu se mişca tocmai atunci ceva mai încolo? Nu apăruse mai încolo o umbră? Era oare un om sau un animal? Poate vreun şacal? Am aruncat o privire spre Maha. Totuşi acesta părea să nu adulmece nici o primejdie, deoarece stătea întins pe pământ, însă cu urechile în continuă mişcare.

Am îmbrăţişat cu privirea tabăra noastră. Am văzut că locul lui Pongo era neocupat, aşadar, probabil că el era acela de dincolo de movilă. Silueta aceea mi se înfăţişa întunecată, în timp ce un locuitor al deşertului poartă veşminte deschise la culoare, potrivit cu clima de pe aici.

Pe semne că Pongo nu dormea totuşi când a auzit trecând călăreţii străini pe lângă noi. Urechile lui fine au surprins poate tropotul abia perceptibil de pe nisipul moale şi fără a-şi tulbura tovarăşii de somn, a plecat pe furiş, ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

Eram curios să ştiu dacă el aflase că străinii aceia îşi făcuseră tabăra în vreo vâlcea. Ei puteau totuşi să-şi fi continuat mersul, aşa după cum presupuneam. Totuşi, nu-mi dădeam dacă avea aerul că urmăreşte cu privirea grupul de călăreţi.

Acum ştiam în fine de ce Maha al nostru era atât de liniştit. Dacă ar fi fost un străin, acel ce se afla acolo printre dune, atunci el mi-ar fi atras atenţia prin comportarea sa.

Mi-am scos afară binoclu şi am cercetat locul unde am presupus că-i Pongo. Am văzut încă o dată trupul lui întunecat târându-se pe nisip şi apoi l-am pierdut din vedere…

S-a scurs o jumătate de oră de aşteptare încordată. Ce veste avea să aducă? Aveam de-a face cu nişte călători paşnici şi cinstiţi, care voiau să profite de răcoarea nopţii ca să parcurgă o distanţă de drum? Sau erau de fapt nişte tâlhari ai deşertului dintre aceia care pornesc noaptea ca să atace pe neaşteptate caravanele paşnice?

Se apropiase timpul ca să mă schimbe mister Fleet. Însă asta nu se putea face în linişte, din pricina celor ce se petreceau. Deodată am auzit în spatele meu un sâsâit uşor. Era semnalul lui Pongo! Când m-am răsucit, l-am zărit furişându-se în jos de pe colină drept spre mine.

— *Masser* Bertram, mi s-a adresat el în şoaptă, auzit eu înainte gălăgie. Pongo văzut călăreţi, oamenii nu intenţie bun. Ei bine înarmaţi şi caută urma lăsat de *masseri.*

— Aşadar, Pongo, tu crezi că ar putea fi primejdioşi pentru noi?

Prietenul meu negru a confirmat din cap.

— Pongo gândeşte că oamenii vrea atace *masseri.*

— Cum ţi-ai dat seama de asta, Pongo?

— Călăreţi găsit urme *masseri.* Ei întors de la loc unde *masseri* părăsit drum. Acum ei stat la sfat.

— Am să-i trezesc pe camarazii noştri, Pongo. Rămâi aici şi observă cu băgare de seamă împrejurimile. Dacă oamenii aceia plănuiesc să ne atace, trebuie să fim gata să-i primim.

Pongo a dat din cap şi s-a întins după o movilă de nisip, de unde putea cuprinde cu privirea întinderea din faţa noastră şi pe unde era posibil să vină călăreţi arabi. Apoi mi-am deşteptat repede camarazi. Mister Fleet a făcut pe supăratul.

— Ne tulburi somnul din pricina la vreo şase ticăloşi! a răcnit el. N-au decât să vină! Sunt chiar foarte dispus să le urez o noapte bună.

Ali ben Tura s-a apropiat de noi şi a întrebat în felul său reţinut:

— Stăpâne, spui că sunt şase călăreţi?

— Da, i-am numărat, răspunsei eu. Şi mi-au făcut impresia că vin din direcţia munţilor Tibesti.

— Stăpâne, atunci trebuie să fie de-ai lui El Gabal. Vom fi nevoiţi să-i ocolim, deoarece el îl ucide pe orice alb.

— Cine-i acest El Gabal, Ali ben Tura? a întrebat Marian.

— El Gabal este „Stăpânul munţilor“. El îşi revarsă ura şi răzbunarea împotriva oricărui alb, de când un englez l-a împuşcat cândva pe fiul lui cel mai mare. De atunci, nu cunoaşte nici o îndurare faţă de străini. Va trebuim să facem un ocol uriaş, dacă nu vrem să trecem prin ţinutul său. Dar în acest caz nu vom mai găsi apă.

— Aşadar Ali ben Tura, acest El Gabal este un tâlhar?

— Nu, nu este un tâlhar. Desigur, dacă întâlneşte vreun intrus, atunci îl ucide şi îi ia tot ce are. Asta-i prada lui de drept.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci asta-i curată tâlhărie, a aruncat-o mister Fleet. N-are decât să vină acest El Gabal! Cred că va rămâne dezamăgit de noi, a încheiat el îndreptându-şi privirea în direcţia din care tocmai apărea Pongo. Iată că prietenul nostru vine cu vreo veste.

Pongo îşi dădea drumul în jos de pe movilă şi nu era departe de noi.

Când a ajuns, ne-a informat numaidecât:

— *Masseri,* apropie pe furiş doi oameni. Pongo poate prinde. Dar mai întâi sfătuieşte cu *masseri.* Pongo nu ştie

dacă vine şi ceilalţi oameni. Încă *masseri* nu trebuie să lase pe ei.

Marian a indicat imediat măsurile ce se impuneau. Ali ben Tura trebuia să rămână în urmă cu animalele, în timp ce noi aveam să ne despărţim şi să ne suim pe două coline de nisip. Acolo urma să ne lipim de pământ, încât să nu putem fi observaţi. Ne luam cu noi puştile, deoarece puteam mai bine ţinti decât cu pistoalele.

Oricât mi-am încordat privirea, eu n-am distins nici un adversar. Poate că arabii se camuflaseră aşa de bine, încât numai ochii ageri ai prietenului nostru negru erau în stare să-i descopere. Dar nu-l puteam zări nici pe Pongo. Maha al nostru era întins lângă noi şi se menţinea destul de liniştit. Numai dacă şi-ar fi mişcat urechile într-un anumit fel, ne-am fi dat seama că a simţit apropierea unui duşman.

Aşteptam încordaţi peste măsură. Marian se urcase singur pe o movilă, în vreme ce mister Fleet mă urmase pe mine. El s-a culcat alături de mine. Ne uitam cercetători în toate părţile. Pe neaşteptate am tresărit puternic cu toţii. Nu departe de noi am observat o mişcare. Părea ca şi cum cineva şi-ar fi dat drumul în jos de pe dună. Mister Fleet şi-a ridicat imediat puşca, a ochit scurt spre locul cu pricina şi a apăsat pe trăgaci. În tăcerea nopţii a răsunat o împuşcătură, urmată de strigătul lui Marian spre noi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el enervat. Aţi văzut vreun duşman?

— Desigur, domnule Farrow, i-a răspuns mister Fleet emoţionat. Se apropia pe furiş de peste movilă.

— Atunci să-i dăm drumul spre movilă, a strigat Marian şi a pornit năvalnic într-acolo.

Noi l-am urmat. Totuşi când am ajuns la movilă, n-am găsit pe nimeni. Nu se afla nici măcar o urmă. Ne-am uitat miraţi apoi Marian a izbucnit în râs.

— Cred că mister Fleet a văzut o stafie, a spus el. Aici n-a existat niciodată vreun om.

— Ia stai Mariane, am văzut precis o mişcare furişată.

— V-aţi înşelat sau v-aţi lăsat înşelaţi, Robert. Se poate să fi alunecat nisipul spre poalele colinei, după cum adeseori se întâmplă.

Întrucât nu s-a petrecut nimic, ne-am reîntors în tabără. În aceeaşi clipă a apărut şi Pongo. El trăgea după sine un corp înfăşurat într-un burnus alb, pe care l-a lăsat întins pe pământ, apoi a spus agitat:

— Acesta este unul, *masseri!* Pongo aduce şi pe celălalt.

După aceste cuvinte, el a dispărut din nou.

În faţa noastră zăcea un arab cu pielea arămie. În curând s-a apropiat şi Ali ben Tura şi l-a examinat şi el pe prizonier. Însă de-abia şi-a aruncat o privire şi a exclamat speriat:

— Stăpâne, acesta-i El Leil „Stăpânul nopţilor" fiul lui El Gabal. Să nu-i facem nimic, altfel totul e pierdut.

— Eşti sigur Ali ben Tura? l-a întrebat Marian.

— Da, stăpâne, ne-am cunoscut amândoi cu vreun an în urmă, a confirmat el.

— De când îl şti? a întrebat Marian, puţin cam neîncrezător. Aţi trăit împreună vreo întâmplare comună?

— Da, stăpâne! Totuşi nu mă întreba mai mult. Ai să-ţi dai seama mai târziu de ce nu pot să-ţi spun acum ce-am păţit.

Aşadar, Ali ben Tura avea totuşi secrete faţă de noi, aşa cum, de altfel, am crezut mereu.

— Îl voi lega pe prizonier şi-l vom păstra ca ostatec, Robert, mi s-a adresat Marian. Dacă El Gabal va încerca să ne atace, atunci îl vom ameninţa că-i împuşcăm fiul. Însă îl vom elibera dacă ne promite trecere nestingherită prin ţinutul său.

— Da, aşa vom face, Mariane, i-am răspuns eu.

Mister Fleet a căutat nişte frânghii şi l-a făcut fedeleş pe prizonier. Când a văzut asta Ali ben Tura a strigat ameninţător:

— Stăpâne, nu face asta! V-am mai avertizat deja odată. Dacă acest om îşi va da seama de asta, atunci vom fi pierduţi. Vă voi părăsi dacă îl legaţi aşa pe Leil.

Marian l-a privit mirat. Nu ştiam cum să interpretăm purtarea lui ciudată. Avea el chiar aşa de mare frică de El Gabal? Sau era vreo legătură între ei, de vreme ce-l susţinea aşa de mult pe prizonier? Înainte ca Marian să poată găsi un răspuns, s-a ivit iarăşi Pongo. Însă de această dată, a apărut fără celălalt prizonier şi a spus:

— *Masseri,* al doilea om a scăpat. El fugit la ai lui, chiar îndată când venit eu aici cu tovarăşul său.

— Acum sunt nevoit să vă părăsesc, *efendi,* a rostit în aceiaşi clipă Ali ben Tura.

El s-a întors şi a vrut să-şi încalece cămila. Marian i-a făcut însă un semn lui Pongo. Care a păşit repede înaintea animalului şi s-a oprit în faţa acestuia. În acelaşi timp Marian i-a explicat arabului:

— Nu poţi pleca când vrei tu, deoarece cămila ne aparţine nouă. Noi am închiriat-o. Ţi-am plătit-o pentru patru zile.

Un om fără un animal de călărie este pierdut în pustiu. Asta o ştia şi Ali ben Tura. Cu toate acestea, el stăruia să ne părăsească fără întârziere. Da, el renunţa până şi la simbria sa

şi s-a îndepărtat imediat, fără a ne adresa măcar un singur cuvânt. A pierit din vedere în direcţia unde se aflau arabii.

Marian a râs când mi-a văzut uimirea de pe faţă. El a făcut un gest de lehamite cu mâna şi a spus:

— Să-l lăsăm să plece, Robert nu-i vom face nimic. Este totuşi ghidul nostru prin pustiu. Ce le va spune acelora e că acest om este prizonierul nostru. Îndată ce-i va înştiinţa se va întoarce din nou cu vreo propunere pentru noi din partea lui El Gabal. Un prizonier mai nimerit ca acesta noi nu puteam înhăţa.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Mariane, dar acest Ali ben Tura este pentru mine o enigmă. Îţi dai seama că pe de o parte îi este teamă de El Gabal, iar pe de alta, el îl caută.

— Da, îmi dau seama de asta, Robert. Pe semne însă că acum s-a ivit un bun prilej, deoarece luându-l prizonier pe fiul lui El Gabal, „Ucigaşul de albi” nu va întreprinde nimic. E cu putinţă totuşi ca acest El Gabal să ne dea o lovitură şi să nu-l cruţe pe Ali ben Tura.

Am fost nevoit să înţeleg că prietenul meu avea dreptate. Cu toate acestea nu mă părăsea gândul că Ali ben Tura, într-un fel sau altul avea vreun interes comun cu El Gabal. Nu cumva voia să-şi vândă încă o dată convoiul de cămile cu bagaje cu tot?

Pongo ne-a întrerupt, aducând armele ce le purta prizonierul leşinat. Acesta nu era înveşmântat precum un tâlhar al pustiului. Burnusul său strălucea de podoabe. Chiar şi cingătoarea în care-şi purta armele era gătită cu metale nobile şi giuvaeruri. El purta asupra lui un revolver modern. Marian l-a luat în mână pe acesta şi l-a examinat.

— Trebuie să aflu de unde are asemenea armă! a rostit el interesat.

Mi l-a înmânat şi mie. Atât cât permitea lumina lunii, mi-am sat dama că mânerul armei era încrustat cu argint. Cee ce însă m-a mirat a fost o gravură. Pe mâner se afla înscris numele „Lord Cramp”.

— Aşadar a fost furat! am exclamat eu.

— V-am mai spus totuşi că ăsta-i un tâlhar! a sărit cât colo mister Fleet. Dacă n-ar fi, atunci n-ar fi avut rost să se apropie pe furiş de noi în vreme de noapte. Probabil că proprietarul armei a fost ucis de acest nemernic.

— Asta nu-i sigur, mister Fleet, i-a replicat Marian. S-ar putea ca acela să fie prizonierul său.

— Nu, mister Farrow în această privinţă nu încape nici o îndoială. Ai auzit totuşi că acest El Gabal omoară pe orice alb pe care-l întâlneşte.

— Va trebui să aşteptăm ca să-şi revină. Atunci îi vom arăta cuvintele gravate.

Examinam mirat gravura, care nu putea fi mai veche de patru săptămâni.

— Nu se putea executa în pustiu o asemenea gravură şi-a dat cu părerea Marian. Înainte ca lordul să fi pornit în călătorie şi să cadă în mâna lui El Gabal, trebuia să fi trecut nişte săptămâni. Prin urmare, se poate ca revolverul să se afle în stăpânirea acestui arab de vreo câteva zile.

— Totuşi, este cu putinţă, Mariane, ca lordul să nu fie în viaţă, mi-am dat eu cu părerea. Sau crezi că arabii îl târăsc cu el ca prizonier zile şi săptămâni întregi?

— Bineînţeles că n-am în vedere asta, Robert. Va trebui să lămurim chestiunea. În orice caz, vom primi informaţii de la prizonier, în primul rând, după care îl vom elibera dacă vom afla amănunte despre lordul Cramp. Voi pretinde că acesta este prietenul meu şi voi cere cât mai multe lămuriri. Câtă vreme nu le voi obţine pe acestea, el va rămâne prizonier în mâinile noastre.

Mister Fleet, instalat în faţă, la postul său de observaţie, ne-a făcut un semn că se apropie cineva. Marian i-a cerut lui Pongo să-l tragă pe prizonier mai la o parte şi să-l supravegheze acolo.

Se întâmplase aşa cum profeţise Marian: se întoarse Ali ben Tura şi când acesta a ajuns, s-a oprit în faţa noastră. El a făcut în semn dezolat de neputinţă.

— El Gabal e grăbit să i se restituie prizonierul, *efendi!*

— Du-te înapoi şi spune-i lui El Gabal că nici nu ne gândim să-i satisfacem cererea. Va rămâne prizonierul nostru atâta vreme cât ne vom afla în ţinutul său. În caz că ne va ataca, atunci fiul său va trebuie să moară.

— Stăpâne, el vă va lăsa să străbateţi nestingheriţi ţinutul său, a replicat acum cu hotărâre Ali ben Tura. Nu va întreprinde nimic dacă fiul său va fi lăsat liber.

— Şi cine ne dă garanţia că-şi va ţine făgăduiala? Vrei tu să rămâi ca ostatec la ei, până când îl vom elibera pe El Leil?

— Stăpâne, eu nu sunt decât un simplu arab. M-ar ucide lesne, dacă ar putea să-şi satisfacă aşa dorinţa de răzbunare.

— Atunci El Gabal să ne facă dovada că, ne putem încrede în el. Spune-i asta stăpânului tău!

— El Gabal nu-i stăpânul meu, efendi. Eu trebuie doar să mă apăr şi să nu mi-l fac duşman. În calitate de conducător de caravane se cere să călătoresc prin ţinutul său fără primejdie. Ceea ce fac pentru el, o fac pentru propria mea siguranţă.

— Asta-i aşa, Ali ben Tura. Reîntoarce-te şi spune-i lui El Gabal ceea ce am dezbătut aici. Dacă va fi ispitit să-l elibereze pe prizonier cu forţa, vom fi nevoiţi să ne folosim de armele noastre.

— Îi voi transmite lui El Gabal, stăpâne. Dar nu pot fi de fel sigur că nu vă va ucide pe toţi. El Gabal este formidabil. Vă va răzbi dacă vă veţi împotrivi.

El ne-a părăsit rapid din nou. Marian s-a uitat după el râzând şi mi s-a adresat:

— Fireşte că El Gabal va tuna şi fulgera, când va auzi că nu ne lăsăm deloc. Dar nu ştiu, la ce mă pot aştepta de la Ali ben Tura. Lua o înfăţişare cam ciudată când se referea la El Gabal.

— Mi-am făcut părerea imediat, atunci când a încercat să ne convingă să-l eliberăm, Mariane. Cred că ar fi mai bine dacă ne-am părăsi actuala tabără şi ne-am muta mai departe. Înainte de a se crăpa de ziuă. Este puţin probabil că El Gabal ne va observa când vom porni călare.

— Ideea este bună, Robert, ne aflăm într-adevăr în apropierea oazei Kanuar. Dacă vom reuşi înainte ca El Gabal să întreprindă ceva împotriva noastră, atunci ne vom afla în siguranţă. Mă tem însă că el va încerca să ne taie drumul.

— În schimb Mariane, îl avem pe fiul său ostatec.

În acelaşi moment a venit spre noi mister Fleet. El ne-a anunţat că acum soseau doi arabi.

— S-ar putea ca printre ei să fie însuşi El Gabal? m-am întrebat eu.

— N-ar fi destul de chibzuit dacă ar fi El Gabal, Robert. Am putea totuşi să-l reţinem, ca să-l predăm poliţiei din Kanuar. Acolo i s-ar putea imputa şi alte nelegiuiri, printre care se numără şi omorurile.

— Sunt de aceeaşi părere, mister Farrow, a intervenit mister Fleet. Tocmai de aceea noi trebuie să încercăm să-l capturăm. S-ar putea ca atunci să salvăm viaţa la mai mulţi albi.

După vreo cinci minute cei doi arabi au fost la noi. Unul din ei ne-a salutat politicos şi a spus:

— Vin din însărcinarea lui El Gabal ca să vă cer eliberarea fiului său. El Gabal promite să nu întreprindă nimic împotriva voastră şi vă lasă să treceţi în voie prin ţinutul său. Ali ben Tura se va reîntoarce la voi şi veţi porni împreună mai departe.

— Şi cine ne garantează că El Gabal îşi va ţine cuvântul? a întrebat Marian.

— El Gabal nu este un om de nimic! a răspuns mândru arabul. El Gabal nu şi-a călcat încă niciodată cuvântul dat.

Marian l-a examinat pe cel ce vorbea, apoi a continuat după o pauză:

— Bine, dacă El Gabal nu şi-a retras încă niciodată cuvântul, atunci să ne acorde şi el încredere nouă. Nu putem avea încredere reciprocă, dacă unul dintre noi şi-o retrage. Nici eu nu mi-am călcat vreodată cuvântul şi promit să-i dau drumul fiului său la răsăritul soarelui. El Gabal trebuie să se declare satisfăcut cu asta.

— Şi într-adevăr, ai să-l eliberezi străine?

— Îl voi elibera, i-o făgăduiesc asta. Este însă nevoie ca şi El Gabal să-şi ţină promisiunea, pentru că altfel va avea de-a face cu răzbunarea noastră!

Arabul l-a privit pătrunzător pe Marian. Apoi s-a înclinat politicos şi s-a îndepărtat urmat de însoţitorul său.

Când m-am uitat în jur, am trăit o dublă surpriză. Una a fost aceea că l-am descoperit pe Ali ben Tura chiar lângă noi iar cealaltă că prizonierul nu se mai găsea la locul său!

— Unde-i El Leil? l-a întrebat Marian pe Ali ben Tura. Şi de unde ai apărut aşa deodată?

— Eu i-am urmat pe cei doi arabi stăpâne, a răspuns Ali ben Tura un pic cam încurcat. Însă nu l-am eliberat pe prizonier.

Mister Fleet s-a repezit asupra lui, gesticulând cu pistolul în faţa sa.

— Numai tu i-ai dat drumul, numai tu, mişelule! a strigat el mânios. Te-ai strecurat în propria tabără şi i-ai tăiat legăturile prizonierului!

Ali ben Tura a rămas tăcut.

Se putea ca *mister* Fleet să aibă dreptate, de vreme ce Marian nu intervenea, deşi el era foarte supărat. Prin pierderea prizonierului, planul său căzuse în baltă. Era puţin probabil că El Gabal ne va da voie să străbatem domeniul, acum când nu-l mai îngrijora soarta fiului său. Eu eram de la început convins că există o legătură între Ali ben Tura şi prizonier şi că ghidul nostru îl eliberase. O făcuse cu atâta prudenţă şi fără zgomot, încât n-am observat nimic.

— *Masseri*! l-am auzit deodată pe Pongo în spatele nostru. Prizonier aici este!

Spunând aceasta, el l-a aruncat pe *El Leil* la pământ.

— Cum ai putut să-i zădărniceşti fuga, Pongo? l-am întrebat eu cuprins de bucurie.

— Pongo văzut prizonier vrea fugit, *masser.* Pongo repede dat seama şi iar lovit.

După ce a rostit aceste cuvinte, l-a legat din nou pe El Leil.

Ali ben Tura nu-şi schimbase atitudinea. Ori putea să se stăpânească cu desăvârşire, ori tăcea din îndărătnicie. Nu l-am pierdut din ochi, ca să nu-i dau prilejul să-l scape încă odată le El Leil.

— Şi acum vom porni! a anunţat Marian. Pe prizonier îl vom lăsa să plece la răsăritul soarelui.

Când Ali ben Tura a văzut pregătirile pentru reluarea călătoriei s-a înspăimântat. Şi-a revenit însă când Marian i-a împărtăşit că într-adevăr îi vom da drumul lui El Leil înspre dimineaţă. Ne înţelesesem chiar cu El Gabal şi asupra locului unde avea să se întâmple asta.

În curând cămilele noastre au fost înşeuate. Aveau să ne ducă pe întinderile nesfârşite ale deşertului. Apoi le-am făcut să îngenuncheze şi ne-am instalat deasupra. Animalele s-au pus imediat în mişcare. La început am călătorit o bucată de drum printre nişte depresiuni, înainte de a urma iarăşi pista.

II
DISPARIŢIA LORDULUI CRAMP

DUPĂ CE NE-AM ÎNDEPĂRTAT îndeajuns de locul taberei noastre, am luat-o la goană într-un ritm susţinut. Ali ben Tura călărea cu mult mai înainte şi nu părea nicidecum prea îngrijorat că mergea în frunte. Între timp îşi revenise şi El Leil şi primul lucru ce l-a făcut a fost să se încordeze cuprins de furie, ca să se elibereze. Însă şi-a dat seama îndată că nu va izbuti şi s-a resemnat să-şi accepte soarta. El totuşi nu ştia ce hotărâsem cu tatăl său şi acum credea că probabil îl vom preda poliţiei din oaza Kanuar.

Totuşi el cunoştea că noi nu puteam de fel să-i facem vreun rău, deoarece nu întreprinsese nici un act duşmănos împotriva noastră. În pustiu, fiecare om poate să se apropie pe furiş de altă tabără, ca să vadă dacă are de-a face cu prieteni sau duşmani. Nu era deci vinovat de vreo faptă pedepsită de lege. Însă El Leil trebuia să se teamă de alte învinuiri. Cu toate acestea, el nu ne-a adresat nici un cuvânt, părea chiar mândru, în ciuda situaţiei lui de prizonier.

Marian, care călărea alături de el, întrucât Pongo se apropiase cu cămila ce-l purta de prizonier, l-a întrebat pe acesta pe neaşteptate:

— El Leil, te voi elibera, dacă îmi vei spune unde se află prietenul meu, lordul Cramp, al cărui pistol îl purtai la cingătoare.

Arabul şi-a ridicat capul şi i-a aruncat lui Marian o privire plină de ură. Dar n-a răspuns nimic.

— Dacă lordul Cramp nu este găsit, atunci vei fi judecat la oaza din Kanuar pentru uciderea lordului, a cărui armă ţi-ai însuşit-o.

— Nu sunt ucigaş, lordul Cramp trăieşte, a răspuns în sfârşit arabul.

— Şi unde-l putem găsi, El Leil?

Omul a cugetat câteva minute şi părea foarte hotărât să nu răspundă la întrebarea lui Marian. Apoi totuşi şi-a înălţat brusc capul şi a explicat:

— Eu nu i-am făcut nimic. El însă m-a atacat prin surprindere şi atunci l-am luat prizonier. Dacă mă lăsaţi liber, atunci vă voi spune unde se află lordul Cramp.

— Nu ne poţi conduce la acesta, El Leil?

În ochii arabului a scânteiat din nou ura. Însă vocea i-a devenit foarte liniştită când a răspuns:

— Pot să vă conduc, dar nu ştiu dacă nu-i primejdios pentru voi. Tatăl meu…

Aici s-a întrerupt subit, ca şi cum ar fi vorbit prea mult, dar Marian şi-a exprimat părerea râzând:

— Aşadar, lordul Cramp se găseşte la tatăl tău, la El Gabal, nu-i aşa?

— Domnule, cine ţi-a spus că e la tatăl meu? a întrebat arabul înspăimântat, adresându-se de-acum prietenului meu cu „domnule”.

— Acum noi ştim totul. Deci ne vei călăuzi la lordul Cramp când îţi voi da drumul?

Mai întâi arabul a chibzuit. Apoi a explicat că o va face, însă pretindea să fie pus în libertate fără amânare.

— Vei fi liber înspre dimineaţă, El Leil, l-a încredinţat Marian. Va trebui însă să-ţi dai cuvântul şi să-ţi respecţi făgăduiala. Eşti gata să juri?

Arabul s-a angajat. După asta Marian i-a tăiat legăturile şi i-a spus că-i liber, însă va fi nevoit să ne însoţească până în zori.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui ne-am oprit şi am descălecat. Din fericire mai aveam vreo câteva pastile de alcool solid pentru bucătăria noastră de campanie, aşa că întrucât nu se uscase baliga de cămilă pe care o adunase prevăzător Pongo din lipsă de lemne, le-am consumat pe acestea. Voiam să luăm pe fugă o gustare şi după ce El Leil avea să ne indice drumul înspre locul unde se afla lordul Cramp, aveam să-l lăsăm liber. Aveam să-l conducem şi să-l lăsăm până acolo unde nu va fi primejdios pentru noi şi totodată să-l întâlnească repede pe tatăl său.

Prepararea micului dejun ne-a preocupat într-o oarecare măsură, încât vreo câteva minute n-am acordat atenţie lui El Leil şi ghidului caravanei noastre. Când am vrut să ne interesăm de cei doi, am făcut o descoperire neplăcută. Ali ben Tura zăcea ca şi mort la pământ iar El Leil nu mai era de văzut.

Pongo ne-a strigat că dispăruse o cămilă. Acum ştiam ce se petrecuse. El Leil fugise, dar încă nu stabilisem dacă cu, sau fără ajutorul lui Ali ben Tura.

A alergat la cea mai apropiată movilă de nisip şi ne-am uitat în jur. Am văzut în depărtare un călăreţ singuratec alergând peste întinderea de nisip. Era El Leil. În spate îi atârna o puşcă, arma lui Ali ben Tura.

Ne-am dus imediat la acesta ca să-l luăm la rost. Îndată ce am ajuns la el, s-a ridicat speriat şi a început să strige că fugarul îi furase puşca.

— De unde ştii Ali ben Tura, că ţi-a furat puşca? l-a întrebat Marian.

— Totuşi nu mai este aici, efendi!

— Da, te prefaci foarte bine. Sau numai te-ai prefăcut că dormi când El Leil ţi-a şterpelit-o?

— El m-a doborât, stăpâne!

— V-am spus totuşi mereu că acest individ nu prezintă încredere, a strigat supărat Fleet. E de la sine înţeles că l-a ajutat pe prizonier, pentru a doua oară, iar de această dată cu urmări şi mai rele!

— Va trebui să i-o plătim, a exclamat Marian.

— Acum şi-a realizat scopul!

— N-avea nici un rost să-l urmărim pe fugar. Noroc că nu mai eram prea departe de oaza Kanuar, unde puteam achiziţiona o nouă cămilă, întrucât fugarul plecase cu cea a lui Ali ben Tura. Fără îndoială că ghidul nostru arab contribuise cu cea a lui Ali ben Tura. Fără îndoială că ghidul nostru arab contribuise la fuga prizonierului. Procedase însă în aşa fel încât să pară că fusese doborât şi furat. În realitate, Ali ben Tura nu-i cedase lui El Leil numai cămila sa ci şi puşca. Prin urmare, între cei doi exista o înţelegere tainică. Marian părea să aibă acelaşi gând. El îl observase pe arab fără să bată la ochi.

Pongo nu-l ţinea legat pe Maha, atunci când fugarul nu era prea departe. Maha era încă în stare să-l ajungă din urmă.

Înainte de a urca soarele, noi am şi terminat cu micul dejun. Întrucât aveam numai patru cămile, a trebuit să-l ducem călare pe Ali ben Tura cu schimbul. Pongo l-a luat cel dintâi pe Ali ben Tura pe cămila sa. El călărea înainte împreună cu mister Fleet. Marian şi cu mine îi urmam ceva mai încet, pentru că voiam să nu-l scăpăm din ochi pe Ali ben Tura.

Ne întreţineam amândoi, vorbind despre El Gabal şi fiul său.

— El Gabal va susţine acum, am deschis eu discuţia, că nu i-am eliberat fiul, de vreme ce acesta a şters-o. Ca urmare, în condiţiile date, el nu-şi va mai respecta înţelegerea.

— M-am gândit şi eu deja la asta, Robert, însă nu-mi fac prea mari griji. Acestui individ i-ar trebui foarte multă prudenţă ca să ne urmărească. Eu totuşi i-am spus lui El Leil că lordul Cramp este prietenul nostru, cu toate că nu-l cunoaştem de fel pe acest om.

— Şi vrei să-l păstrezi pe Ali ben Tura, Mariane?

— Fireşte că el joacă în faţa noastră o comedie şi ascunde cu acest om sub o perdea. Va trebui să-l observăm în continuare cu atenţie.

Maha, care mergea foarte aproape de cămila mea, s-a uitat deodată adulmecând înspre dreapta. Însă nu s-a pregătit să pornească într-acolo. Când i-am urmărit privirea în direcţia aceea, am zărit ceva în depărtare, ceva ca o găină a pustiului, care tocmai dispărea pe după o colină mare de nisip.

Era bine să împuşcăm vreo câteva din aceste găinuşe. Dar înainte de a-i putea spune lui Marian această întrebare, a trosnit pe neaşteptate o împuşcătură. În aceiaşi clipă, cămila ce-o călăream s-a lăsat în genunchi. Eu am căzut peste grumazul animalului şi am fost aruncat în nisip, unde am rămas întins câteva secunde. Totul s-a petrecut aşa de repede, încât n-am mai avut timp să aud strigătul înspăimântat al lui Marian. Cămila sa, cuprinsă de agitaţie, a luat-o la goană împreună cu el. În acelaşi timp a izbucnit o a doua împuşcătură şi foarte aproape de capul meu a trecut un glonţ. Am auzit proiectilul şuierând şi m-am aplecat adânc.

Arma îmi atârna neputincioasă, ca întotdeauna, de şaua cămilei care în acest moment se tăvălea pe jos cuprinsă de agonie.

Am făcut un salt rapid, aveam deja pistolul în mână şi mă uitam cercetător în toate părţile. În fiecare clipă putea să pornească o a treia împuşcătură, atunci cel puţin puteam să-mi dau seamă un de stătea ascuns trăgătorul.

I-am văzut pe Pongo şi pe mister Fleet întorcându-se din dreapta mea. Auziră şi ei împuşcăturile şi veneau să mă ajute. Însă mai înainte de a ajunge, am auzit un strigăt îngrozit după o dună de nisip. M-am grăbit de îndată într-acolo şi când am ajuns pe ridicătura de nisip, mi s-a oferit o privelişte ciudată. Fugarul El Leil era întins la pământ. Deasupra lui stătea Maha al nostru mârâind înspăimântător. El Leil nu cuteza să facă nici o mişcare. Se lăsase în voia sorţii şi nu se mai aştepta din partea noastră la nici o îndurare.

Puşca lui Ali ben Tura zăcea lângă el, am ridicat-o şi am aruncat-o cât colo. Cămila sa era ascunsă prin apropiere. Lipsit de armă, îl puteam ţine acum în şah pe El Leil doar cu pistolul. L-am chemat înapoi pe Maha şi i-am cerut lui El Leil să se ridice.

El Leil s-a ridicat iute şi a rămas în picioare înaintea mea. L-am poftit să vină la animalul meu împuşcat. M-a ascultat indispus. Când a reuşit între timp să se reîntoarcă şi prietenul meu, s-a uitat uimit la El Leil. Cum era şi de aşteptat, Marian a vrut să lămurească imediat situaţia şi a sărit mânios din şa. El a păşit în faţa lui El Leil şi a răcnit:

— Deci aşa îţi ţii tu promisiunea, El Leil! Eşti un ucigaş şi pe deasupra şi un laş. Nu mai văd acuma de ce nu trebuie să te predau autorităţilor. Aşa cum pretind perceptele deşertului, sunt în drept să te împuşc pe loc ca, bandit al deşertului. Noi nu ne temem de tatăl tău, chiar dacă el a pornit încoace la drum. Eu i-am dat cuvântul că am să te eliberez la revărsatul zorilor şi desigur că o făceam dacă nu fugeai. Acum însă nu mai pot să-ţi acord iertarea. Ai întreprins însă şi o a doua încercare de fugă. Pongo, leagă-l!

Pongo era gata pregătit cu o frânghie. El l-a legat strâns pe prizonier pe cămila sa şi a vrut să se urce din nou în şa, când s-a pus în discuţie că avem doar patru cămile la cinci călăreţi, la care se adăuga prizonierul. Ca urmare, a fost nevoie ca Ali ben Tura să călătorească pe rând cu fiecare dintre noi.

Marian a examinat cămila împuşcată. Era de acum moartă. I-am luat şaua şi bagajul meu şi am distribuit încărcătura pe celelalte animale. Abia după aceea am încălecat iarăşi. Eu am fost primul care l-am luat pe Ali ben Tura pe cămila mea. Acesta avea să stea în spatele meu şi să se ţină bine de şa. Pongo îl luase deasemenea pe El Leil, legându-l strâns înapoia lui. Însă prizonierul nu stătea călare pe spinarea animalului, ci fusese în aşa fel culcat, încât să nu se poată elibera.

Marian şi cu Fleet călăreau ceva mai înainte, din pricină că animalele noastre fiind greu împovărate rămâneau în urmă. Eu călăream alături de Pongo şi discutam cu el. Mă stăpânea sentimentul că deşi îl aveam pe Ali ben Tura în spatele meu, el intenţiona totuşi să întreprindă ceva împotriva mea. Poseda însă un cuţit lung. Dacă într-adevăr era unul dintr-ai lui El Gabal, atunci exista posibilitatea reală ca el să vrea să-i răzbune fiul.

De aceea îmi îndreptam tot timpul atenţia asupra lui. Totuşi Ali ben Tura şedea atât de liniştit în spatele meu, încât suspiciunile ce mă copleşeau m-au părăsit curând, pe măsură ce înaintam pe drum.

Cam în acelaşi timp, Marian şi cu Fleet îşi frânau înaintea noastră cămilele şi ne făceau semne. Pongo şi cu mine am privit în faţă, însă n-am putut să ne dăm seama ce voiau tovarăşii noştri. Când aceştia s-au ridicat în şei şi au examinat ce de-amănuntul solul nisipos din faţă, ne-am înălţat şi noi şi am încercat să cercetăm înaintea noastră. Pongo s-a uitat încă o dată la prizonierul său. Întrucât acesta se afla în aceeaşi poziţie, el şi-a îndreptat cămila, odată cu mine, spre cei doi camarazi, ca să cercetăm şi noi terenul.

Abia şi-a aruncat din fugă privirea, că a şi strigat cuprins de veselie:

— *Masseri,* aici trecut leu cu femeie. Urmă încă proaspătă.

— Cum poate să trăiască un leu aici în pustiu?

— *Masseri,* trebuie gândit că oaza aproape. Simba place fi aproape de ea.

— Ah, atunci am putea pune la cale o interesantă vânătoare de lei, a fost de părere Marian râzând. Ce crezi, *mister* Fleet, ţi-ar face plăcere aşa ceva?

— Este o întrebare hazlie, *mister* Farrow. Numai să vină perechea aceasta! Va fi cu siguranţă vânată!

— Urmele duc într-adevăr în direcţia oazei, am remarcat eu, observând întipărirea în nisip a labelor.

— Haide, atunci să-i dăm drumul, a strigat Marian glumind. Totuşi, de îndată ce am ajuns lângă o ridicătură de teren, el s-a întors agitat. Acolo… acolo sunt leii! Veniţi repede încoace. Cele două fiare o vor tuli-o.

El a vrut să o ia înainte, dar deodată cămila sa nu părea să fie dornică să participe la o vânătoare de lei. Eu mă uitam cum *mister* Fleet îşi lovea furios animalul.

Tocmai voiam să mă îndrept înspre cămila mea, dar am rămas împietrit pe loc, când am văzut cum animalul meu de călărie şi cămila lui Pongo se îndepărtează într-o goană sălbatecă: Pe amândouă animalele se găseau nişte călăreţi: Ali ben Tura şi El Leil! Ambele cămile alergau mereu, tot mai iute. Pongo şi cu Maha au vrut să se ia de fugari, dar Marian i-a strigat să se întoarcă repede înapoi. N-avea nici un rost să-i urmărească. Chiar şi călare nu i-am mai fi putut opri. Marian tuna şi fulgera:

— A trebuit s-o mai păţim odată! a răcnit el turbat de mânie. Este pentru a treia oară când ne scapă El Leil.

— Şi din nou Ali ben Tura i-a înlesnit fuga! am încheiat eu scrâşnind din dinţi. Ar fi trebuit să-l legăm şi pe acesta. Acum am fost traşi pe sfoară şi în afara de asta, avem două cămile mai puţin.

— Şi odată cu ele, au dispărut şi bagajele noastre, puşca şi rucsacul tău Robert. De această dată treaba e serioasă.

Eram tot mai furios. Îmi părea rău după admirabila mea carabină cu repetiţie, care mă însoţise în toate călătoriile mele! Dacă El Gabal n-ar fi presupus că noi am pornit la drum, atunci aş fi încercat să-l înduplec pe Marian să-l urmărim pe El Leil.

Acum ni s-a alăturat din nou mister Fleet. Şi el era prost dispus, pentru că îl scăpase ocazia vânătorii de lei din pricina

fugii celor doi. Şi pe deasupra, era zorit să pornim cât mai curând, până a nu apuca să ajungă aici El Gabal. Fiecare din cămilele noastre era în stare aşadar să poarte doi călăreţi, la prima vedere şi asta până în apropierea oazei Kanuar, iar restul drumului să-l parcurgem pe jos.

— Cu siguranţă că Maha ne-ar putea preveni dacă cei doi ar avea de gând să ne atace din spate şi-a dat cu părerea Fleet, pe când o luasem din nou la drum.

Când soarele a ajuns sus, am făcut un popas. A fost o privelişte tristă pentru noi când am văzut cele două cămile ale noastre zăcând sleite de puteri una lângă alta pe nisip. Mai aveam şase ore de mers până la Kanuar. Speram numai ca El Gabal nu ne va ajunge până când vom fi acolo.

Ne-am odihnit doar două ceasuri, cu toate că soarele ne ardea cu o fierbinţeală insuportabilă. Însă nu ne era permis să zăbovim prea mult, întrucât dacă El Gabal ar fi continuat să călărească şi în vremea prânzului, putea să ne ajungă curând din urmă. Fără îndoială că la această nouă întâlnire el ar mai fi prudent şi ar depune toate strădaniile ca să ne captureze. Aşa că ne-am pus în mişcare în mare grabă cele două animale ale noastre. Păreau să adulmece apropierea oazei, căci peste puţin au început să-şi iuţească mersul într-un ritm susţinut. Nu era nevoie să le conducem şi le-am lăsat să meargă în voie după simţul lor. Aveam încredere că aveau să aleagă cel mai scurt drum spre Kanuar.

Ma uitam des în jur, însă nu am putut zări nici un urmăritor. Mai aveam înainte vreo patru ore de mers, când deodată Pongo al nostru şi-a ţinut pe loc cu o smucitură cămila şi ne-a arătat ceva îndărăt. Ne-am oprit şi noi şi am privit în partea aceea, În depărtare am văzut venind doi călăreţi, care se apropiau direct spre noi. Erau El Leil şi cu Ali ben Tura? Asta nu mi se părea cu putinţă. Mi-am scos cu toate acestea repede binoclul. Înainte de a apuca să-l reglez, l-am auzit pe Marian strigând copleşit de uimire:

— Acestea sunt totuşi nişte cămile fără călăreţi! Sunt cele două animale cu care au fugit El Leil şi cu Ali ben Tura. Pe legea mea! Cară şi bagajul tău şi al lui Pongo, Robert. Recunosc clar chiar şi carabina ta.

Acum am văzut şi eu cele două cămile prin binoclu. Prietenul meu avea dreptate, erau animalele noastre, care veneau de-a dreptul spre noi. Îşi aruncaseră oare jos călăreţii lor?

— Este extrem de ciudat şi-a dat cu părerea mister Fleet. Mă gândesc că cei doi au coborât ca să poposească. Deoarece n-au supravegheat cămilele, acestea au luat-o pe

neaşteptate la fugă, ca să ajungă la oaza Kanuar, pe care deja o simţiseră.

— Asta poate fi posibil, mister Fleet, însă eu cred că El Leil şi Ali ben Tura au ajuns de-acum la El Gabal. Noi am auzit de la Ali ben Tura că El Gabal nu-i deloc un tâlhar. El jefuieşte numai când săvârşeşte o răzbunare. Aceste animale de călărie ne fuseseră furate şi de aceea El Gabal le-a şi dat drumul. El ştie că ne va urmări şi poate le va recâştiga.

— Nu-l cred capabil de o asemenea gândire pe acest om. În ochii mei el este un bandit şi criminal.

— Dumneata încă nu cunoşti obiceiurile acestor arabi, *mister* Fleet. Arabii şi beduinii văd în tâlhărie o mare ispravă, care îngăduie anumite reguli. Un tâlhar de caravane pune mare temei pe un om onest şi pe cuvântul de onoare. Chiar şi dreptul de ospitalitate al acestor inşi nu-i niciodată călcat. Când un beduin sau arab tratează pe un alt om cu pâine şi sare, atunci el se află sub protecţie, chiar dacă îi este duşman de moarte. De aceea eu totuşi cred în făgăduiala lui El Gabal şi nădăjduiesc că pentru moment ei o respectă.

— Deşi el ar putea afirma că nu ne-am ţinut-o pe a noastră, mister Farrow. Fireşte că El Leil va răstălmăci aşa lucrurile, încât să iasă cu faţa curată.

— Despre asta am şi discutat cu prietenul meu Robert, *mister* Fleet. Este posibil ca acum El Gabal să socoată că n-are nevoie să-şi ţină promisiunea. Însă cu toate acestea, noi îi vom vizita tabăra.

— Cum? Vrei să-l vizitezi, *mister* Farrow? a întrebat Fleet, buimăcit de-a binelea.

— Da, o vom face, l-a lămurit Marian. Poate că-l găsim la el pe lordul Cramp.

Între timp cele două cămile ne-au ajuns. Ne-am grăbit să le luăm, deoarece o asemenea apariţie cu întreaga noastră încărcătură, împreună cu armele, ne părea ceva de necrezut. Marian avea dreptate într-adevăr, totul era neatins, chiar şi puşca mea cu repetiţie mai atârna încă de chinga şeii.

Ne-am urcat bucuroşi fiecare pe propria noastră cămilă, deoarece acum puteam totuşi să ne grăbim mersul faţă de mai înainte. Curând au început să se distingă în depărtare coroanele palmierilor din oaza Kanuar. Soarele încă nu atinsese orizontul când am ajuns la destinaţie.

M-am minunat ca de obicei cum poate să ia naştere într-un pustiu o asemenea oază. Câte unele sunt binecuvântate cu atâta apă, încât poate să apară o adevărată aşezare ai cărei locuitori să se îndeletnicească până şi cu agricultura, când nu există apă doar pentru băut, ci şi pentru irigaţia ogoarelor,

ceea ce face să apară o vegetaţie ca în poveşti pe acest sol nisipos. Alte oaze nu sunt la drept vorbind decât nişte sărăcăcioase gropi cu apă, unde nu rezistă nici o aşezare omenească. Mi se strângea inima gândindu-mă la acele bălţi mocirloase, pe care le întâlneam câte o dată prin pustiu.

E adevărat că oaza Kanuar, aflându-se cu mult mai încolo spre nord, ni s-a părut a fi din punctul nostru de vedere una foarte mare. Am întâlnit aici o dumbravă deasă de mimoze şi am găsit un izvor limpede, cu apă răcoroasă. Nu mai aveam nici o plăcere să călărim mai departe şi ne-am hotărât să petrecem noaptea în acest loc. Am descălecat repede şi ne-am dus cămilele la izvor. Au sorbit cu scâncete de plăcere lichidul răcoros, în timp ce ne interesam în jur să le găsim ceva de mâncare. Apoi ne-am îngrijit şi de noi.

Mai întâi ne-am ocupat de lemne, sau de alte materiale pentru foc. Ne-am adunat repede o rezervă îndestulată. Peste o oră trebuia să se lase întunericul. Până atunci voiam să mâncăm şi să facem pregătirile pentru odihna de noapte. Tocmai ne gândeam la „stăpânul cu capul mare” şi la perechea sa, cum este denumit adesea leul african, care poate că în seara aceasta făcea cuiva o vizită. De aceea se cerea să întreţinem focul până dimineaţa.

Tocmai când terminarăm masa, am sărit deodată drept în sus. O voce groasă ne-a salutat în limba engleză:

— Bună seara, domnilor! Îmi face plăcere să vă întâlnesc!

La o depărtare de vreo zece paşi de noi stătea în picioare un omuleţ şi râdea blajin. Marian a dat din cap şi i-a răspuns:

— Bună seara, domnule! Totul este în regulă?

— Da, vă mulţumesc foarte mult!

Şi-a scos uriaşa lui cască colonială şi a schiţat o înclinare neîndemânatecă. Omul arăta ca un „provincial autentic”. Capul îi era cu totul chel, de parcă ar fi fost o bilă de biliard. Pe ţeasta lui nu se mai afla nici cel mai mărunt fir de păr. Fiind atât de scund, în schimb foarte rotofei, făcea impresia unui jocheu bătrân. Îmi era cu neputinţă să-i stabilesc vârsta. Putea tot aşa de bine să atingă şaizeci de ani sau numai patruzeci.

S-a aşezat fără nici o reţinere la foc, spunând în treacăt:

— Permiteţi-mi totuşi.

Apoi şi-a scos din nou casca şi-a înclinat capul reverenţios spre noi şi s-a prezentat:

— Sunt John Fork, primul şambelan al înălţimii sale lordul Cramp.

Până atunci noi îl observam zâmbind îngăduitori, însă dintr-o dată privirile ne-au devenit grave când am auzit acest

nume. Lordul Cramp? Marian s-a uitat întrebător la el şi la fel şi noi.

— Sunteţi cameristul lordului Cramp, mister Fork? l-a întrebat el.

— Şambelan, *gentleman*, şambelanul Înălţimii sale lordul Cramp.

— Atunci puteţi să ne indicaţi cu certitudine unde e de găsit lordul Cramp. Noi suntem în drum spre el.

— Ah, îl cunoaşteţi pe lordul Cramp, domnule? Regret, însă nu pot să vă spun unde s-a oprit înălţimea sa. Ieri am cantonat aici. Lordul Cramp m-a părăsit aici, cu indicaţia de a-l aştepta. Asta s-a întâmplat acum trei zile. Însă lordul încă nu s-a înapoiat.

— Şi nu ştiţi încotro s-a dus călare?

— El a vrut să se aprovizioneze la un depozit de prin părţile astea. M-am interesat deja acolo, însă nici un om nu l-a văzut deloc.

— Dar, omule, nu te-a îngrijorat asta? a sărit mister Fleet.

— De ce m-ar îngrijora sir? Un bărbat ca lordul Cramp ştie întotdeauna ce are de făcut. El a spus că nu mă va lăsa să aştept prea mult aici. Deoarece şi alimentele mele sunt pe sfârşite. Rămâneţi aşadar fără grijă aici! Lordul Cramp nu va zăbovi prea mult.

— Cunoşti această armă, mister Fork? l-a întrebat Marian, înmânând omului pistolul lordului Cramp.

Acesta l-a apucat imediat a privit atent la armă. L-a întors pe o parte şi alta şi s-a uitat întrebător la prietenul meu, fără să adauge vreun cuvânt. Faţa i s-a schimbat brusc şi deodată a fost cuprins de îngrijorare şi de teamă.

— Această armă am găsit-o în pustiu, mister Fork, l-a lămurit Marian.

— Ah, a răsuflat uşurat cameristul, atunci lordul Cramp doar l-a pierdut, nu-i aşa?

— Presupun că nu, mister Fork. L-am luat de la un arab, un anume El Leil.

— El Leil, fiul marelui pişicher El Gabal, *gentleman?* Povestiţi-mi repede! Lordul Cramp se află în primejdie!

Marian la informat ce-a păţit prin pustiu. Între timp s-a lăsat noaptea şi Pongo a făcut focul şi mai mare. Deasupra noastră era o puzderie de stele. De astă dată însă ne înconjura o floră abundentă, pe care noaptea o făcea şi mai strălucitoare. John Fork a meditat în tăcere multă vreme, ca şi cum s-ar fi luptat ca să ia o hotărâre. Marian mi-a aruncat o privire semnificativă, acum când aflase ceea ce îi spusese mister Fork. Pongo şi cu Maha au ocolit tabăra noastră.

Puteam fi liniştiţi, deoarece nici un om n-ar fi reuşit să se strecoare aşa de uşor peste această pază. Deodată John Fork spuse:

— *Gentlemeni,* trebuie să vă împărtăşesc ceva, cu toate că lordul Cramp a dat ordin ca nimănui să nu-i spun nimic despre această chestiune. Însă sunt nevoit acum să-mi calc cuvântul. Îndrăznesc să vorbesc astfel din motive de forţă majoră, căci lordul Cramp se găseşte acum în mâinile celui mai mare duşman al său şi dacă nu vom acţiona repede şi-ar putea pierde viaţa. Am spus cu „noi" deoarece sunt convins că mă veţi ajuta. Numele lui este Lordul Cramp şi mă cunoaşte deja de multă vreme, de când am trecut împreună prin multe aventuri. Câteva din peripeţiile sale pe Nil şi în Congo de jos au apărut deja în gazetele engleze şi au fost semnate „John Fleet". Lordul Cramp a venit călare la această oază pentru a treia oară, pentru că are de plătit lui El Gabal o veche socoteală. Care-i motivul acestei ure reciproce nu o cunosc. Însă cu câtva timp mai înainte, pe când el era împresurat din toate părţile de oamenii lui El Gabal, l-a împuşcat pe fiul cel mare al acestuia şi de aici se trage acea hotărâre de răzbunare. Noi trebuia să nu mai pătrundem în acest ţinut, dar lordul Cramp i-a dat cuvântul că se va duce la el. Când se va decide acest duel pe calea armelor, asta nu o ştiu. Socot însă că va avea loc cât se poate de curând.

— Scuză-mă că te întrerup, mister Fork, a sărit Marian. De vreme ce El Gabal şi lordul Cramp sunt duşmani cuprinşi de ură, cum puteau ei pune la cale un duel, fără să se împuşte unul pe altul, când aveau armele la ei?

— El Gabal a trimis un mesager care a făcut propuneri pentru acest duel. Nu cunosc însă ce răspuns i-a dat lordul Cramp. Ştiu doar că el a acceptat. Dacă a ajuns în stăpânirea acestei arme, asta înseamnă că lordul Cramp a căzut în duel, căci fără îndoială aşa s-a întâmplat.

— Şi totuşi vreţi să porniţi călare la drum după el, mister Fork?

— Da, trebuie să am o certitudine, *gentlemeni.* Poate că totuşi mai trăieşte încă. Astăzi nu mai are nici un rost să călărim spre Tibesti, însă mâine dimineaţă vom porni imediat.

Ne-am încins la vorbă. Ne-am întreţinut îndelung despre El Gabal şi lordul Cramp şi am schimbat tot felul de păreri despre ei, până am obosit. Întrucât dimineaţa avea să ne aştepte o obositoare expediţie călare, către miezul nopţii ne-am întins pe jos. Fiecare din noi trebuia să stea o oră de

veghe şi în afară de asta, se putea întâmpla ceva deosebit şi în acest caz ne-am fi trezit cu toţi şi adio cu somnul!

III
PE CĂMILE SPRE TIBESTI

ERAM CEL DE-AL TREILEA care urma să fac de pază în timpul nopţii. *Mister* Fleet m-a trezit şi m-a înştiinţat că până acum nu se petrecuse nimic deosebit. I-a atras atenţia însă în depărtare un leu, care, ca de obicei, îşi arată colţii împotriva unui alt adversar de-al său.

Nu mă surprindea că după cât se părea ne dădeau târcoale leii. Perechea aceea de fiare se furişa spre aşezare, întrucât probabil că spera ca aici să aibă parte de o pradă mai bogată. Eu n-am rămas pe lângă foc. După ce am pus peste el alte vreascuri, m-am ridicat şi am făcut un ocol micii noastre tabere. Nu voiam să fiu prea luminat, ci mai bine să mă retrag în întuneric, deoarece de acolo se putea observa totul mai bine şi mai desluşit.

S-a scurs o jumătate de oră fără să bag de seamă ceva. Luasem loc pe un ciot de copac şi reflectam la cazul lordului Cramp. Deodată, am avut impresia că văd ceva printre arbuştii mai luminaţi din apropierea mea. M-am ridicat prudent, am păşit apropiindu-mă de locul acela din partea opusă. Totuşi când în sfârşit am ajuns, ceea ce părea a fi ceva alb dispăruse. Mi-am aplecat capul şi am iscodit desimea de crengi de la marginea taberei.

În aceeaşi clipă am tresărit speriat. Drept spre camarazii mei păşea o siluetă albă. De umărul omului atârna o flintă lungă şi l-am recunoscut imediat. Acesta nu era nimeni altul decât trădătorul de Ali ben Tura. Am pus imediat mâna pe pistol şi am ieşit cât am putut mai fără zgomot din desiş. Ali ben Tura mergea încet înainte şi se afla acum foarte aproape de camarazii mei adormiţi. Nu mă despărţea de el nici zece paşi, însă l-am ajuns înainte de a putea produce o nenorocire. De aceea, am strigat cât am putut:

— Stai sau trag! Sus mâinile!

Ali ben Tura s-a întors, dar n-a ridicat braţele ci mi-a făcut un semn liniştitor. La strigătul meu puternic, s-au trezit cu toţi şi şi-au apucat armele. Când *mister* Fleet l-a recunoscut pe Ali ben Tura, a sărit ca ars şi s-a repezit la el cuprins de satisfacţie.

— Te-ai întors trădătorule? a răcnit el. Cutezi să te araţi din nou în faţa noastră?

Ali ben Tura a rămas pe deplin liniştit. Cu o voce slabă, însă hotărâtă ne-a cerut să stăm pe loc, întrucât voia să ne comunice ceva important. Dar *mister* Fleet nu intenţiona să se calmeze. Abia când Marian i-a cerut stăruitor, s-a aşezat

jos. Însă ochii îi străluceau de furie şi mâna îi ţinea crispată pistolul.

— *Efendi* Farrow, a început Ali ben Tura, ştiu că te gândeşti că sunt un trădător, dar nu sunt. M-am străduit ca El Leil să fie eliberat constrâns de o obligaţie, pe care o vei înţelege mai târziu. Socot că am fost loial cu dumneavoastră şi n-am vrut să vă fac vreun rău. Acum am venit din nou, ca să ne ducem spre Tibesti, unde desigur doriţi să-l salvaţi pe Lordul Cramp.

— Şi vrei într-adevăr să faci asta, Ali ben Tura? l-a întrebat neîncrezător prietenul meu, presupunând o nouă născocire.

— O voi face, deoarece o fac în interesul propriu, dacă o să fii de acord, domnule Farrow. Ai devenit bănuitor şi crezi că vă voi atrage într-o cursă. Cunoşti regulile pustiului? Iată cuţitul meu! Şi dă-mi-l pe al tău! Vom face acest schimb şi nicicând un arab care-şi oferă cuţitul cuiva nu se va ridica împotriva acelui om.

Marian şi cu mine cunoşteam această datină a populaţiei beduine. Când doi oameni îşi schimbă cuţitele, atunci asta este socotit ca un fel de frăţie de sânge. Acum Marian putea să-i acorde încredere cuvântului lui Ali ben Tura, dar s-a uitat încă mereu la el clătinând din cap. În sfârşit şi-a scos cuţitul şi i l-a întins lui Ali ben Tura, luându-l în schimb pe al acestuia.

— Prietenii tăi sunt acum şi ai mei, a declarat Ali ben Tura. Ei pot avea încredere în mine, căci vom porni cu toţii să-l scăpăm pe lordul Cramp.

— Îl cunoşti pe acesta, Ali ben Tura?

Ghidul nostru s-a lăsat în genunchi şi a confirmat din cap. Apoi sa ridicat din nou şi uitându-se deschis la Marian a spus:

— Da, îl cunosc. Eu ştiu că va tranşa un conflict cu El Gabal pe calea armelor. Însă duelul este barbar. Lordul Cramp nu-l va întrece, deşi este un om curajos şi a acceptat provocarea la duel a lui El Gabal. Acest duel trebuie oprit, altfel el va fi pierdut şi chiar şi eu.

— Chiar şi tu, Ali ben Tura?

— Chiar şi eu, *efendi* Farrow. I-am dat cuvântul lordului că-l voi salva.

— I l-ai dat tu însuţi?

— Nu, deşi asta n-are importanţă, trebuie însă să-mi respect făgăduiala.

— Aşadar, intenţionezi să mergi cu noi spre Tibesti, în munţii în care sălăşluieşte El Gabal?

— Da, eu cunosc cu de-amănuntul drumul. Deasemenea, ştiu unde locuieşte. El n-are o tabără de corturi, ci sălăşluieşte în munţi. Acolo posedă un palat din piatră în care n-a putut pătrunde nici un om, pentru că nu cunoaşte precis drumul.

— Şi tu îl cunoşti. Ali ben Tura?

— Îl cunosc bine, deoarece l-am străbătut adeseori.

— Atunci spune-mi acum adevărul, Ali ben Tura. Faci parte din ai lui El Gabal sau nu?

— Eu ţin de ei, dar sunt adversarul lui. Atâta vreme cât se va înverşuna împotriva lordului Cramp. Vă voi spune absolut fără ocol că vă rog numai în calitate de ghid al dumneavoastră să-i acordaţi ajutor lordului Cramp. Sunteţi singurii care-l pot salva.

— Acum te cred. Ali ben Tura. Când vrei aşadar să pornim.

— Chiar imediat. Noaptea asta este avantajoasă pentru noi. El Gabal s-a întors în munţi şi drumurile lui nu se vor încrucişa cu ale noastre. Putem ajunge la Tibesti în două zile. Până acolo sunt totuşi trei sute cincizeci de kilometri. E posibil să-i străbatem chiar înainte de a ajunge acolo El Gabal, fiindcă el nu are cămile aşa de bune şi iuţi.

— Cum, putem parcurge trei sute cincizeci de kilometri cu animalele noastre şi încă să ne mai şi întoarcem cu ele? a întrebat Marian mirat. Desigur că nici tu însuţi nu crezi asta, Ali ben Tura.

— Vom acoperi cu siguranţă această distanţă, însă nu cu animalele voastre, ci cu ale mele. Acolo undeva, unde începe din nou pustiul aşteaptă un tovarăş de-al meu cu animale de călărie odihnite, pe care le veţi putea încăleca imediat. Vă voi umple burdufurile cu apă şi apoi mă veţi urma! Nu avem timp de pierdut dacă vrem să-l scăpăm pe lordul Cramp!

Eram de-acum sculaţi şi am fost îndată gata de plecare. Însă mai întâi am vrut să cercetăm animalele noastre, după care l-am urmat pe Ali ben Tura, care ne-a călăuzit prin tufişuri. Când am pătruns în pustiu, am văzut clar la lumina lunii aşteptând şase cămile. Dar ce animale minunate! Cu adevărat rasa hedjin, cămile de cursă! Într-adevăr, cu aceste animale puteam fără îndoială să ne înapoiem din acest ţinut îndepărtat, întrucât asemenea cămile nu obosesc aşa de iute.

Atât de mult am admirat animalele, încât în cele din urmă Ali ben Tura a întrebat sfios:

— Eşti mulţumit, *efendi* Farrow?

— Fireşte că sunt mulţumit, Ali ben Tura. Îţi aparţin într-adevăr aceste animale.

— Îmi aparţin, *efendi* Farrow. Ali ben Tura nu minte.

— De unde le ai?

— De la tatăl meu. N-am dreptul să-ţi spun mai mult, *efendi* Farrow, însă va trebui să afli totul mai târziu, când va fi salvat lordul Cramp.

— Şi ce vom face cu cămilele noastre?

— Tovarăşul meu le va lua cu el. Sper că veţi renunţa pe viitor la ele, după ce veţi merge călare pe aceste animale.

— Vrei cumva să ni le faci cadou, Ali ben Tura?

— Da, însă trebuie să mă ajutaţi să-l salvez pe lordul Cramp.

Marian i-a întins mâna. Acesta era ca un fel de angajament solemn, pe care el îl lua faţă de Ali ben Tura.

Pe mine mă copleşise deja spaima şi îngrijorarea după cum arăta tânărul arab. Pentru că ne ruga într-una să-l ajutăm ca să-l elibereze pe lordul Cramp.

Între timp, Pongo făcuse cu ajutorul lui John Fork toate pregătirile de plecare, aşa încât noi nu urma decât să ne urcăm şi să ne instalăm pe cămile. Totul s-a terminat într-un sfert de oră.

John Fork îl privea mereu cu insistenţă pe Ali ben Tura. Asta mă cam contraria. Cunoştea cumva chipul arabului mai dinainte?

După ce m-am aşezat în şa şi animalul a pornit în noapte, zburând ca o săgeată lansată de coarda unui arc, s-a nimerit aşa încât m-am pomenit călărind lângă Marian. Ali ben Tura mergea în fruntea micii noastre coloane şi avea grijă ca să ne deschidă drumul.

— *Mister* Farrow, îl cunoaşteţi de multă vreme pe acest Ali ben Tura? l-a întrebat pe prietenul meu cameristul excelenţei sale lordul.

— L-am angajat pe lângă lacul Ciad, *mister* Fork. Este un băiat cam ciudat, de vreme ce s-a obligat el însuşi să-l salveze pe lordul dumitale.

— Însă, daţi-mi voie, *mister* Farrow, în chestiunea asta ceva nu e în regulă! Aţi plecat de la lacul Ciad acum cinci sau şase zile, în timp ce eu şi lordul Cramp l-am părăsit abia în urmă cu trei zile. Cum putea Ali ben Tura să ştie încă de atunci că lordul se află în primejdie?

— M-am gândit şi eu deja asupra acestui mister, mister Fork. Pe semne că Ali ben Tura aflase că lordul Cramp intenţiona să se întâlnească cu El Gabal ca să decidă o chestiune de onoare. Când apoi noi am dat de EL Gabal, probabil că Ali ben Tura a auzit că lordul se şi găsea în mâinile arabului. Chestiunea nu poate avea altă explicaţie.

— Este o treabă extrem de curioasă, *mister* Farrow. În momentul de faţă Ali ben Tura mi se părea că este într-adevăr cinstit. Cunosc eu obiceiul cu schimbatul cuţitelor. Niciodată nu va îndrăzni un beduin sau arab să-l încalce. El ar fi izgonit din tribul său dacă şi-ar păta onoarea. Nu mă taie capul însă ce are el de-a face cu lordul Cramp.

— Peste această chestiune planează un mister, *mister* Fork. El mi-a făgăduit că-şi va descărca sufletul mai târziu. Mai întâi însă trebuie să-l salvăm pe lordul dumitale. Să sperăm că nu vom ajunge prea târziu!

— Ali ben Tura ştie ce ştie. El a spus totuşi că s-ar putea să sosim la destinaţie în munţi înaintea lui El Gabal. În acest caz este posibil să-l eliberăm pe lordul Cramp până nu ajunge El Gabal în palatul lui de piatră.

— Lordul dumitale şi-a dat totuşi cuvântul că va duela cu El Gabal, mister Fork. El este reţinut acum ca prizonier, dar am putea să-l eliberăm. Însă eu cred că lordul Cramp stă de bunăvoie în palatul acela şi nu-l va părăsi curând, ca să-şi ţină cuvântul dat.

— Vreţi să-mi spuneţi aşadar că în acest caz va avea loc duelul, *mister* Farrow?

— Da, aşa presupun, *mister* Fork. Cu toate acestea, mai există încă o cale de ieşire. Dacă El Gabal a aranjat în aşa fel duelul încât lordul să dispară, atunci nu-i un duel cinstit şi în acest caz putem să intervenim ca să ne târguim cu el. S-ar putea totuşi obiecta că lordul l-a doborât pe fiul lui El Gabal. Pentru această faptă El Gabal a jurat tuturor străinilor răzbunarea sângelui. Acesta ar putea să se anuleze dacă lordul Cramp şi cu El Gabal ajung la o înţelegere.

— *Mister* Farrow, am fost şi eu însumi acolo, când ne-a atacat El Gabal. Dar asta n-are importanţă. Nu voi insista asupra acestui lucru. Să ţinem însă seama că El Gabal nu a avut dreptul să ne atace în deşert. Pe atunci ne aflam în legitimă apărare. Lordul Cramp nu a făcut decât să-şi protejeze viaţa, când l-a culcat la pământ pe fiul lui El Gabal. Cu acest argument probabil că l-am opri pe lordul Cramp să se înfăţişeze de bună voie la duel. Cu siguranţă că în această împrejurare răzbunarea lui El Gabal va lua sfârşit, aşa că nici un alb nu va mai cădea jertfă.

— Dar cei de făcut cu Ali ben Tura, *mister* Fork? El se prezintă în faţa noastră ca o enigmă.

— Eu mi-am format propria părere, *mister* Farrow. Din păcate, nu îndrăznesc încă să vorbesc despre acest lucru, poate că despre asta vă va povesti cândva însuşi lordul Cramp.

Marian n-a mai vrut să-l iscodească în continuare. El ştia că John Fork era un camerist credincios şi nu vorbea decât despre lucruri pe care doar stăpânul său i le cerea. Aşa s-a făcut că discuţia s-a întrerupt.

Într-adevăr, era o plăcere să călăreşti prin pustiu cu cămilele noastre, iuţeala lor era de neîntrecut şi în afară de asta, stăteam aşa de fără grijă în şa, de parcă ne aflam într-un fotoliu.

Pe la amiază am poposit la o groapă de apă şi deşi nu le solicitasem excesiv pe căminele noastre, voiam să le acordăm un pic de odihnă. Acum ştiam că până spre seară puteam iarăşi să pornim, fără a le obosi peste măsură. Cu toate că ne dădeam seama că animalele erau în stare să facă şi mai mult, intenţionam să le cruţăm. Era improbabil ca El Gabal să sosească mai devreme la palatul său de piatră decât noi. Şi apoi, chiar şi aşa, nu puteam hotărî mai dinainte soarta duelului dintre el şi lord.

Chiar şi în timpul nopţii am poposit. Trebuia să ne permitem ca să dormim câteva ore, altfel am fi dormit în şei de oboseală. Nu s-a întâmplat nimic până spre dimineaţă. Când a apărut soarele, lăsasem deja în urmă mai mult de jumătate din distanţă.

Eram bucuros că puteam completa în drum burdufurile cu apă, astfel că aveam la dispoziţie apă proaspătă. Desigur, în cursul zilei ea avea să-şi piardă prospeţimea, deoarece burdufurile erau expuse la arşiţa soarelui.

Şi aşa trecea oră după oră. Pe timpul drumului, Ali ben Tura a vorbit cu noi numai când era inevitabil. Când soarele s-a lăsat iarăşi spre orizont, am observat în depărtare apărând o pată întunecoasă a unui şir de munţi.

Ali ben Tura şi-a înfrânat puţin cămila şi ni s-a alăturat nouă.

— *Efendi* Farrow, vom atinge munţii în două ore şi o oră mai târziu ne vom afla în palatul lui El Gabal. Îmi face plăcere că ai suportat cu bine călătoria.

Fără să mai aştepte un răspuns, a pornit din nou călare în frunte şi şi-a îndemnat cămila la drum.

Munţii se apropiau în ce în ce mai mult. Am ajuns la ei exact după două ore şi tocmai când intram călare printr-un defileu îngust, soarele dispărea din vedere. Dintr-odată ne-a copleşit întunericul. Totuşi, după vreo câteva minute am ieşit din umbră, aşa că puteam recunoaşte destul de bine drumul.

Ali ben Tura a încetinit mersul cămilei sale. Fără să se uite înapoi, a călărit în continuare. Defileul urca încet, terminându-se cu un platou stâncos înalt. Aici Ali ben Tura a

coborât din şa. Am procedat şi noi la fel, căci ne-am dat seama clar că nu mai putem merge mai departe cu animalele. Ali ben Tura a păşit spre noi şi a explicat:

— *Efendi* Farrow, trebuie să ne lăsăm animalele în urmă. Sunt cămile de rasă nobilă şi preţioase, pe care nu le pot lăsa fără pază. Ar vrea cameristul lordului Cramp să rămână cu ele aici?

John Fork a fost imediat de acord, ceea ce pe mine m-a mirat.

Chiar şi pe Maha, pe care Pongo îl luase pe cămila sa, voiam să-l lăsăm. Marian însă s-a răzgândit, pentru că îi era teamă că El Gabal ar putea lua acelaşi drum. Însă Ali ben Tura ne-a liniştit.

— El Gabal nu va alege niciodată acest drum, *efendi* Farrow, l-a lămurit el. El vine din altă parte. În afară de asta, noi vom duce cămilele într-o peşteră unde, nu le va descoperi nimeni. Intrarea în ea este foarte mică şi de aceea animalele vor fi bine adăpostite acolo.

El a dus cămilele mai departe, una câte una. A pătruns cu ele pe o potecă îngustă, de unde le-a tras într-o grotă. La scurtă vreme, toate cămilele au fost înăuntru. Apoi am intrat şi noi în peşteră, ca să deşeuam animalele şi să le dăm nutreţ. Când am sfârşit cu asta, Ali ben Tura ne-a cerut să-l urmăm.

El a pornit înaintea noastră pe cărarea cea îngustă, fără să se mai uite în spate. Ştia însă că aveam încredere în el şi îl urmarăm.

IV
ÎN „PALATUL” STĂPÂNULUI MUNŢILOR

PUTEAM ACUM SĂ DISTINGEM CLAR şi lămurit poteca. Munţii se tot înălţau şi am ajuns în cele din urmă la o prăpastie. Sub noi se întindea un hău adânc şi întunecos. Un pas greşit ne-ar fi provocat cu siguranţă moartea.

Primejdia a fost înlăturată doar când am ajuns lângă locul unde ne aştepta Ali ben Tura, după care am păşit mai departe, fără a ne îngrijora de ceea ce ne înconjura. Am urcat aşa două ceasuri, până când în sfârşit ne-am oprit cu toţi. În faţa noastră se afla un podiş stâncos. Apoi, la un semn al lui Ali ben Tura, am păşit până la marginea acestuia şi la vreo douăzeci de metri mai jos de noi am văzut întinzându-se palatul de piatră al lui El Gabal.

Fără a rosti un cuvânt, Ali ben Tura a dat în lături nişte bolovani şi a pornit mai departe cu noi, având în mână o frânghie lungă. El l-a legat capătul de colţul unei stânci aflată la înălţimea unui om şi l-a lăsat celălalt capăt să cadă în râpă.

Până acum folosisem cuvântul „palatul din stâncă” dar ne-am dat seama că prin asta Ali ben Tura înţelegea o construcţie din piatră. Firește că nu putea fi de fel vorba de un adevărat palat. Zidurile de sub noi se asemănau cu o cetăţuie mică şi primitivă. Această casă din stâncă era împrejmuită de un zid înalt de lespezi de piatră, care trebuie să fi cerut într-adevăr o muncă uriaşă. Fiecare colţ al acestui zid era prevăzut cu două turnuleţe, iar un turn mult mai mare se rezema solid de corpul clădirii. Chiar la acest turn intenţiona să ne ducă Ali ben Tura.

El şi-a dat cel dintâi drumul în jos. Când a ajuns pe platforma turnului, ne-a chemat printr-un gest să-l urmăm. După el s-a lăsat Marian, apoi *mister* Fleet, eu şi apoi Pongo. Între timp, Ali ben Tura a deschis greul oblon care împiedeca intrarea în turn. După cum am băgat imediat de seamă, trebuie să fi avut o cheie potrivită pentru acest capac, ceea ce mi s-a părut o nouă dovadă că el cunoştea cu de-amănuntul locul.

De pe platformă ducea în jos o scară din piatră. Ali ben Tura a păşit pe ea cu precauţie şi ne-a făcut semn că-l putem urma. Coboram tot mai adânc. În sfârşit, ne-am pomenit la o uşă din fier, care era şi ea bine închisă. Ali ben Tura a scos afară o cheie şi a deschis-o şi pe asta. În faţa noastră se întindea un coridor. Nu se vedea nicăieri un om. Lăsa o puternică impresie de cetate părăsită.

Fără a se interesa de noi, Ali ben Tura a păşit înainte. Chiar la capătul acestui gang el a deschis o a doua uşă şi ne-a lăsat să intrăm. Înaintea noastră ni s-a înfăţişat o încăpere în stil oriental. Pardoseala şi pereţii erau acoperiţi cu covoare preţioase. Chiar şi puţinul mobilier era de mare valoare. Totuşi nu ne puteam explica deloc ce rost avea această cameră, Ali ben Tura a păşit apoi spre o perdea groasă şi a tras-o la o parte.

A apărut un ochi de uşă, dar Ali ben Tura n-a mai intrat în această altă încăpere, ci ne-a făcut semn să intrăm doar noi. Când ne-am executat, am înlemnit pe loc muţi de mirare, căci acolo, pe un divan, era întins un bărbat, care dormea. Acesta era un european. M-am gândit imediat că putea fi lordul Cramp. M-am uitat în urmă ca să-l aştept pe Ali ben Tura şi să mă interesez de el. Dar acesta nu mai era de faţă. Se îndepărtase pe neobservate.

Marian s-a apropiat încet de cel ce dormea şi i-a atins umărul. O lampă suspendată ardea deasupra lui şi îi lumina chipul bărbătesc şi frumos. Omul putea să fi avut până la treizeci de ani. La atingerea lui Marian, el a deschis şi a aruncat o privire mirată. Când a văzut înaintea lui un străin, a sărit deodată în sus întrebător.

— Lordul Cramp? a întrebat Marian cu amabilitate.

— Desigur, sunt lordul Cramp. Cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră, domnule?

Marian ne-a prezentat. Ochii lordului străluciră şi ne-a întins bucuros mâna exclamând:

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnilor. Am auzit multe despre dumneavoastră şi v-am urmărit cu interes aventurile. Sunteţi oaspeţii lui El Gabal?

— Nu, lord Cramp. Am pătruns aici fără ştirea lui, ca să vă căutăm pe dumneavoastră.

— Să mă căutaţi pe mine, *mister* Farrow? Cine v-a spus că eu sunt aici?

Marian i-a povestit pe scurt cum mai întâi a dat peste pistolul lui. Acesta a strigat revoltat:

— Pistolul mi l-a purtat fiul lui El Gabal, ceea ce-mi demonstrează că El Gabal nu-şi respectă cuvântul. Eu mă aflu într-un fel aici ca musafir al lui El Gabal dar i-am predat arma, urmând s-o pot primi mai târziu înapoi. Vă rog povestiţi-mi în continuare prin ce întâmplări aţi mai trecut!

Marian i-a mai spus cum l-am întâlnit pe John Fork, „şambelanul” înălţimii sale, lordul. Lordul a râs la auzul acestei denumiri şi a explicat:

— Bunul John! El e cel mai de treabă om. Cândva mi-a salvat viaţa. După aceea l-am luat în calitate de camerist, însă acest cuvânt de camerist nu i-a convenit şi din această cauză s-a făcut el singur „şambelanul” meu.

Când Marian i-a amintit că prin el am aflat despre duelul ce avea să aibă loc curând, trăsăturile lordului s-au întunecat. A privit o bucată timp fix înaintea sa, apoi a răspuns:

— John nu trebuia să vă vorbească despre asta. Da, domnii mei, deoarece acest duel e legat de o întreagă istorie aventuroasă, pe care vă voi povesti-o poate mai târziu. Mi s-a făcut această propunere de duelare. Dar deja cu început să mă năpădească gândurile. Dacă El Gabal îşi va călca cumva cuvântul? Trei zile trebuie să dureze această luptă, care în sfârşit, va începe mâine dimineaţă. Acum mă cuprinde bănuiala că El Gabal pune la cale vreo drăcovenie, de şi-a încălcat cuvântul, predându-i fiului său arma mea. Va trebui să stăm de vorbă despre asta cu El Gabal.

— Nu vreţi să ne spuneţi care sunt condiţiile în care se va desfăşura duelul, lord Cramp?

— Acum, la drept vorbind, acestea sunt cu totul de înţeles, însă extrem de crude, mister Farrow. El Gabal şi cu mine va trebui să ne acoperim în aşa fel, încât să rămână libere doar un braţ şi capul. Fiecare din noi va primi câte un cuţit lung, cu care să se poată ajunge la capul adversarului când întinde mâna. Dacă unul din noi oboseşte, atunci trebuie să se întrerupă lupta. Gândiţi-vă trei zile şi trei nopţi de confruntare pe viaţă şi pe moarte, prin arşiţă!

— Totuşi, veţi primi un acoperemânt pentru cap, nu-i aşa, lord Cramp?

— Într-adevăr, fiecare dintre noi poate să-şi aleagă un acoperământ care i se potriveşte mai bine, însă oricum, acest calvar este îngrozitor, de vreme ce ţine într-una atâta vreme. Numai la cinci ore putem să obţinem ceva de băut.

— V-aţi gândit deja, lord Cramp, că acest duel ar putea să vă provoace moartea? l-a întrebat Marina. El Gabal este un arab şi poate suporta o osteneală mare, însă dumneavoastră nu.

— Mi-am dat cuvântul, *mister* Farrow şi trebuie să mi-l ţin. Bineînţeles că-mi va fi foarte greu să reuşesc să rezist în aceste zile. De aceea, va fi necesar să încerc să-l fac inofensiv pe El Gabal chiar din prima zi. Însă acum povestiţi-mi cum aţi putut să vă strecuraţi în această fortăreaţă.

Marian a făcut-o. Pe chipul lordului se întipărea o uimire din ce în ce mai mare. A clătinat de mai multe ori capul cu

îndoială, ca şi cum ar fi părut că nu credea. După ce Marian a isprăvit, i-a cerut să-i descrie încă o dată statura şi înfăţişarea lui Ali ben Tura.

— Nu-l cunosc pe acest om, *mister* Farrow. Nu pricep de ce se străduieşte aşa de mult pentru mine. Negreşit că există o posibilitate. S-ar putea ca acest Ali ben Tura să aibă un interes anume, însă asta-i totuşi absurd.

— Cine ar putea să se ascundă în spatele lui, lord Cramp?

Însă lordul a scuturat din cap.

— E foarte greu să vă răspund la asta, *mister* Farrow. E cu putinţă ca să aflaţi totul mai târziu. De ce n-a intrat aici şi Ali ben Tura?

Firește că nu ştiam deloc din ce cauză. Eu am încercat să-l caut în camera alăturată, însă am rămas speriat pe loc când am văzut acolo doi oameni, care păreau că mă străpung cu privirea. Erau El Gabal şi cu El Leil. M-am retras încet îndărăt înspre cealaltă cameră, fără să-i scap din ochi. Tovarăşii mei au pus imediat mâinile pe arme când au apărut în cadrul uşii, înclinându-se uşor şi salutându-ne:

— *Salam,* domnia voastră. Cu ce ocazie vă datorăm această cinste?

Noi am tăcut, doar lordul Cramp a spus cu prezenţă de spirit:

— Sunt invitaţii mei, El Gabal şi sper că şi ai tăi!

Pe chipul lui El Gabal se vedea că se muncea din greu să nu refuze, apoi s-a reţinut şi a spus:

— Fiţi bineveniţi în casa mea, străinilor! Neînţelegerea dintre noi va trebui să mai zăbovească atâta timp cât veţi rămâne sub acoperişul meu!

Acum puteam, după obiceiul arab să ne simţim în siguranţă. Cu toate acestea eu nu mă încredeam în El Gabal şi m-am înspăimântat grozav când am privit faţa lui El Leil. O asemenea ură putea fi întâlnită numai la un arab. Ochii îi scânteiau pur şi simplu. Stătea lângă tatăl său arogant şi trufaşi, fără a ne saluta.

— Nu vrei să le urezi şi tu bunvenit oaspeţilor noştri El Leil? l-a întrebat El Gabal.

În loc să urmeze exemplul tatălui său, el s-a întors şi a părăsit tăcut încăperea. Tatăl său l-a urmărit cu o privire posomorâtă. Apoi a înaintat spre noi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi a început să discute. N-a rostit nici un cuvânt despre incidentele petrecute între noi. Chiar şi despre apropiatul duel n-a pomenit nimic. El Gabal a procedat întrutotul aşa ca şi cum i-am fi într-adevăr musafirii săi şi îi făcea plăcere prezenţa noastră. La un semn al lui, a intrat o

slugă cu o strachină cu pâine şi cu sare. Marian îl privea uimit pe El Gabal, însă acesta a rămas grav şi a rupt pâinea, pe care a presărat-o după aceea şi cu sare. Ne-a întins-o pe rând şi noi ne-am grăbit s-o înghiţim. Acum ne-am socotit cu adevărat în siguranţă. Chiar şi El Gabal însuşi n-avea de ce să se îngrijoreze acum, că noi aveam să întreprindem ceva duşmănos în locuinţa sa.

Numai lordul Cramp n-a primit pâine. Dar cu certitudine că mâncase mai înainte, când devenise oaspetele lui El Gabal.

După două ore El Gabal ne-a condus într-o cameră pe care aveam s-o ocupăm în calitate de musafiri ai săi. Înainte de a ne părăsi, Marian l-a poftit la o convorbire. Am luat loc faţă în faţă pe nişte perne moi. Pongo avea o cameră alăturată şi ştiam că de acolo ne-ar fi apărat de El Leil, de la care nu ne puteam aştepta la nimic bun.

— El Gabal, vreau să-ţi pun ceva, a început Marian. Eu te respect ca pe un războinic viteaz şi aş dori să te rog ceva.

— Tu eşti oaspetele meu, *efendi* Farrow. Aşa că îţi ascult rugămintea, i-a răspuns stăpânul munţilor.

— Atunci te rog să-mi spui de ce ai vrut să ne ataci în pustiu.

El Gabal s-a uitat deodată fix la noi.

— Îmi cunoşti jurământul meu, *efendi* Farrow? Eu trebuie să-l respect. Fiul meu a fost ucis şi am jurat răzbunare oricărui străin. Acum sunteţi musafirii mei, dar de îndată ce îmi veţi părăsi casa îmi veţi deveni iar duşmani.

— Şi acest duel cu lordul Cramp, El Gabal? Ţi-am spus deja că eşti un adversar viteaz. Vrei să povestesc în ţara mea din apus că El Gabal a devenit un om laş?

El Gabal s-a ridicat brusc, însă un gest cu mâna al lui Marian l-a potolit.

— Tu i-ai propus lordului un duel. Un duel trebuie să fie egal pentru ambele părţi. Crezi că lordul Cramp va suporta această oboseală mare? Tu ştii, El Gabal, că el nu va fi aproape de fel îmbrăcat. Numeşti asta un duel corect?

El Gabal şi-a lăsat deodată ochii în jos. După un răstimp a rupt tăcerea:

— Ai dreptate, *efendi* Farrow. Va trebui să schimbăm condiţiile de duelare. Nu va fi nevoie ca lordul Cramp şi cu tine să spuneţi că El Gabal este un laş. Aceste condiţii mi le-a prezentat fiul meu, El Leil.

— El Leil şi-a călcat cuvântul faţă de noi, El Gabal. Pe el nu-l putem considera ca un adversar viteaz.

În continuare Marian i-a povestit ce ni s-a întâmplat pe parcursul drumului. Când a auzit EL Gabal că fiul său purtase pistolul lordului Cramp a sărit deodată în sus şi a scăpat un blestem.

— El Leil mă nenoroceşte! Cred că aţi procedat cinstit cu el. Eu i-am dat cuvântul meu lordului Cramp că-i voi păstra arma. El Leil mi-a creat reputaţia că eu îmi încalc făgăduiala. Îţi mulţumesc străine că mi-ai deschis ochii. Nici un om nu va putea spune că El Gabal este un om de nimic.

Cu aceste zise, s-a ridicat şi a părăsit încăperea. Marian s-a uitat după el cuprins de gânduri. Pe neaşteptate în uşă a apărut Ali ben Tura. Ne-a privit în ochi scânteietori şi a izbucnit deodată:

— Îţi mulţumesc şi eu străine! I-ai salvat viaţa lordului Cramp.

Apoi a dispărut iarăşi din vedere.

— Deci chestiunea devine tot mai enigmatică, a râs Fleet. Acum El Gabal se va înfuria rău de tot că fiul său nu şi-a respectat promisiunea. Nu-l va felicita când El Gabal îl va întâlni.

Întrucât afară mai era încă întuneric, ne-am întins un pic pentru câteva ore. De asemenea, voiam şi noi să fim prezenţi într-un loc potrivit, de unde să putem urmări cât mai bine începutul duelului.

Fără îndoială că era foarte nesigur. În orice caz însă, trebuia ca mai întâi să vorbim încă o dată cu lordul.

V
DUEL CU URMĂRI NEAŞTEPTATE

ABIA S-A ÎNĂLŢAT SOARELE, că am şi fost în picioare. Marian a dat un semnal cu clopoţelul, aproape în acelaşi moment a intrat un servitor care s-a înclinat adânc în faţa noastră.

— El Gabal doreşte să vă vorbească! a spus el mai înainte ca Marian să poată rosti un cuvânt.

L-am urmat. Întrucât nu voiam să-l lăsăm aici pe Pongo, l-am luat şi pe el cu noi. El Gabal ne-a primit în camera sa, o încăpere împodobită într-un pompos stil oriental.

— Mi-aţi făcut un mare serviciu străinilor, a început el şi doresc să rămânem prieteni. Totuşi, duelul trebuie să se desfăşoare cu arme albe, deoarece aşa cere onoarea mea, *efendi* Farrow. Însă am modificat condiţiile, astfel ca amândoi să avem şanse egale. Aş vrea să vă cer ca la acest duel să nu se folosească cuţitele ci săbiile, tocmai ca să nu se vorbească pe la spate că El Gabal luptă necinstit. Alah îmi va oferi izbânda, dar cu toate acestea îl voi trata cu loialitate pe adversarul meu.

Marian i-a întins mâna.

— Suntem bucuroşi, El Gabal, că am reuşit să trecem peste toate disputele şi sperăm că duelul va avea un deznodământ corect. Suntem gata să ne prezentăm ca martori şi vom avea grijă ca duelul să nu fie tulburat de nimic.

— Te gândeşti la fiul meu El Leil? Din partea asta nu ne ameninţă nici o primejdie, *efendi* Farrow. Va trebui să se căiască pentru neascultarea lui. L-am închis.

Pentru noi era o mare uşurare, căci trebuia mereu să ne temem că El Leil să nu ţină seama de obiceiurile tribului şi să săvârşească vreo lovitură împotriva noastră. El Gabal ne adusese la cunoştinţă noile condiţii ale acestei confruntări pe calea armelor, aşadar adversarii se vor lupta cu săbiile, până când unul din ei va fi înfrânt. Cu acestea, El Gabal îşi va satisface voinţa de răzbunare şi de aici înainte orice alb va fi lăsat să treacă nestingherit prin ţinutul său.

Speram fiecare în ascuns că lordul Cramp să fie un scrimer îndemânatic. În ce priveşte beduinii aceştia sunt călăreţi, dar şi excelenţi mânuitori ai săbiilor. În evul mediu arabii erau numiţi sarazini, iar spadasinul sarazin avea o asemenea îndemânare încât îşi putea încovoia sabia în forma unui „O” fără a o frânge. În încăpere domnea o tăcere apăsătoare. Fiecare era cu gândul în trecut.

Apoi Marian a revenit la cererea lui către El Gabal, aceea de a vorbi încă o dată cu lordul Cramp. El Gabal ne-a condus la el şi ne-a lăsat singuri cu acesta. Prima noastră întrebare s-a referit la iscusinţa sa de scrimer şi Marian l-a prevenit că El Gabal schimbase crudele condiţii ale duelului, alegând lupta cu sabia. Am dezbătut cu el noua opţiune şi am remarcat din discuţie că Marian fusese acela care l-a convins pe El Gabal să înlocuiască vechile condiţii cu altele.

O oră mai târziu am pornit spre locul duelului. El Gabal era însoţit de doi arabi, care trebuiau să asiste şi ei în calitate de arbitri arabi. Am ieşit afară tăcuţi în pustiu.

Cei doi luptători şi-au luat locul, cu partea superioară a corpului descoperită, în timp ce capul şi mâinile erau ocrotite. Fiecare ţinea în mână o sabie încovoiată. Apoi Marian a dat semnalul de începere a luptei. El Gabal s-a năpustit impetuos asupra lordului Cramp, ca să-i străpungă goliciunea. Însă acesta era cu ochii în patru şi tăişul sabiei a alunecat pe lângă el. Când El Gabal s-a dat înapoi, ca să-şi reia avântul, lordul Cramp i-a dat o primă lovitură de sabie. Ce-i drept, el voise să-l lovească cu toată forţa, dar sabia alunecase pe de lături şi nu-i pricinui decât o zgârietură pe braţ. Una mică, dar o rană sângerând din abundenţă. Cei doi oameni ofereau o luptă straşnică, deşi unul din ei era stânjenit de o puternică sângerare.

El Gabal şi-a luat din nou avânt şi de această dată atât de violent, încât ne-am temut de lordul Cramp, căci acesta ceda tot mai mult teren. În aceste împrejurări a răsunat o împuşcătură! El Gabal a şovăit, a făcut doi paşi înainte, s-a lăsat în genunchi şi a căzut cu faţa în nisip. După care a rămas nemişcat.

Am sărit în sus îngroziţi. Pongo s-a repezit dezlănţuit spre movila de nisip, în spatele căreia trebuie să se fi adăpostit trăgătorul. Acesta putuse să se apropie pe furiş şi să deschidă focul, pentru că atenţia noastră era atrasă de luptă. Deodată însă l-am văzut fugind în galop pe o cămilă. Era El Leil!

Ne-am ocupat în grabă de El Gabal, dar orice ajutor era zadarnic. El murise. Glonţul îi pătrunsese în frunte. De ce El Leil înfăptuise acest paricid? Sau nu cumva împuşcătura îi era destinată lordului Cramp? Fără îndoială că ambii luptători erau o ţintă foarte nesigură şi aşa s-a făcut că glonţul ucigaş îl nimerise pe El Gabal în locul lui Cramp.

Cei doi arabi prezenţi la luptă erau şi ei tulburaţi peste măsură, descoperind că vicleanul ţintaş era El Leil.

Am ridicat mortul pe cămilă şi ne-am întors tăcuţi la cetatea lui El Gabal. Când micul convoi funebru a intrat în

fortăreaţa de piatră s-a ivit deodată Ali ben Tura. Chipul i s-a îngrozit când l-a observat pe mort, apoi l-a privit fix pe lordul Cramp. Nu i se mişca nici o trăsătură, doar ne-a examinat tăcut, cu o privire arzătoare, apoi s-a îndepărtat.

Răposatul a fost purtat de servitorul său până în casă. Apoi când am intrat şi noi ceva mai târziu în încăpere, Ali ben Tura se afla lângă catafalc. La apariţia noastră şi-a luat aceeaşi înfăţişare de neînduplecare şi l-a privit pătrunzător pe lordul Cramp.

— L-a împuşcat El Leil! a încercat să-l lămurească lordul. Poate că intenţiona să mă nimerească pe mine, însă a greşit şi l-a ucis pe El Gabal.

Ali ben Tura i-a aruncat o scurtă privire, apoi i-a întins mâna lordului Cramp şi a rostit încet:

— Slavă domnului! Eu îţi mulţumesc!

Apoi a dispărut din încăpere. Nu mai înţelegeam nimic. La început părea neconsolat de moartea lui EL Gabal, iar acum pentru ce îi mulţumea lui Dumnezeu? Ce era cu această contradicţie? Totuşi sensul cuvintelor sale era de neînţeles numai pentru noi. Peste puţin aveam să primim explicaţia, deoarece taina cu care era învăluit Eli ben Tura începea să se dezvăluie…

Lordul Cramp ne-a explicat acum motivul duelului.

— El Gabal are o fiică, a început el. Aceasta se numeşte Fatima. Cândva am întâlnit-o în deşert şi m-am îndrăgostit de ea. Am vrut să mă căsătoresc cu ea şi s-o iau cu mine în Anglia. Fatima a răspuns la dragostea mea şi mi-a dat speranţe că va deveni soţia mea. Dar El Leil ne-a ascultat pe ascuns şi a pârât totul lui El Gabal, chiar înainte ca să pot eu însumi discuta cu el. Acesta m-a poftit aici şi m-a tratat ca oaspete al său. Am încercat să vorbesc cu el despre Fatima. Cu toate acestea, El Gabal mă împiedeca într-una. În cea de a treia zi, m-a avertizat că puteam să mă căsătoresc cu fiica sa, dacă voi fi în continuare musafirul său. Firește că m-am simţit dezamăgit şi m-am strecurat pe furiş până la Fatima, ca să aflu de la ea de ce voia să-şi calce făgăduiala. Totodată am rugat-o să fugă cu mine. Fatima a fost întrutotul de acord cu propunerea mea. Apoi pe neaşteptate a apărut El Gabal care a fost înştiinţat că îmi părăsisem camera. Mai pe urmă m-a chemat la el şi mi-a cerut să renunţ la căsătoria cu fiica sa. Când i-am dat un răspuns negativ, el m-a alungat şi mi-a acordat un avans de o oră ca să mă îndepărtez. Eu eram doar cu cameristul meu John şi urma ca să fiu ajuns de El Gabal şi de oamenii săi. Intenţionau să ne ucidă. Totuşi ne-am apărat într-o asemenea măsură, încât am aflat că în această

încăierare murise fiul lui El Gabal şi că „stăpânul munţilor” cum se numeşte el însuşi, jurase să se răzbune pe toţi albi. Multă vreme n-am mai ajuns să vorbesc cu Fatima. Când am revenit iar în acest ţinut, cu prilejul ultimei mele călătorii, având speranţa nezdruncinată de a o revedea pe Fatima, El Gabal mi-a trimis printr-un mesager această provocare. Şi am acceptat-o. Ce s-a petrecut în continuare asta o ştiţi şi dumneavoastră.

— Şi unde se găseşte acum Fatima? a vrut Marian să afle.

— O cunoaşteţi deja, este…

Deodată mi s-a luat parcă un văl de pe ochi.

Acesta trebuia să fie Ali ben Tura. Aşadar Ali ben Tura era Fatima. Prin urmare, aşa se explica delicatele trăsături ale fetei, mişcările gingaşe şi vocea lui distinsă şi subţire!

— Ali ben Tura! l-am auzit acum pe Marian completându-l pe Cramp.

— Da, a confirmat lordul. Am recunoscut-o de îndată, în ciuda deghizării. În felul acesta, ea a putut mai lesne să mă salveze. S-a dus la Fort Lamy şi a vrut încă de acolo să mă ajute, fără ca eu să bănuiesc ceva. Mai apoi v-a întâlnit pe voi toţi şi a aranjat în aşa fel lucrurile, încât să sosiţi aici la momentul oportun.

În aceeaşi clipă, el a dat la o parte perdeaua de la camera alăturată şi în cadrul uşii a apărut Fatima. De această dată ea purta o rochie femeiască. Am recunoscut-o chiar şi aşa imediat. Fără să spună un cuvânt, a luat-o spre patul mortuar al tatălui său, cu faţa împietrită şi l-a privit.

Lordul Cramp ne-a făcut un semn cu mâna, apoi ne-a condus în camera sa. Voia ca noi s-o aşteptăm aici pe Fatima, căci ea era acum stăpâna casei.

Ni s-a servit o masă consistentă. Mai târziu s-a ivit „şambelanul înălţimii sale lordul” şi l-a salutat pe stăpânul său foarte încântat. Pe cât ne-am dat seama, lordul îl socotea pe „şambelan” mai mult ca un prieten decât camerist, cu toate că John Fork ştia să păstreze întotdeauna distanţa.

Înspre seară Fatima a intrat în sfârşit în camera lardului Cramp. Până atunci stătuse întruna la căpătâiul tatălui său. Ne-am întins încă o dată mâna şi ne-a rugat să rămânem cât mai mult oaspeţii săi. În ce o privea, ea voia să plece ca să-l caute pe fratele ei să să-şi răzbune tatăl.

Lordul Cramp intenţiona s-o însoţească şi ne-a poftit să mergem cu el. I-am spus noului nostru prieten că-l vom ajuta să-l vâneze pe vicleanul ucigaş.

El Gabal a fost înmormântat de Fatima şi de membrii familiei sale tribale în noaptea următoare. Între zidurile de

stâncă au răsunat din nou bocete înfiorătoare. Răposatul a fost depus într-o grotă, a cărei intrare s-a astupat cu un imens bloc de stâncă. Fatima a rupt o bucăţică de stâncă şi a luat-o cu ea. Noi am priceput ce înseamnă asta… după ce tatăl său avea să fie răzbunat, ea avea să aducă înapoi frântura.

Lordul Cramp auzise între timp că El Leil putea să se fi ascuns în vreo subterană ca să scape de împuşcătura fatală ce i se cuvenea. Îl ajutase un membru al tribului care îi era devotat. El Leil era atât de orbit de ură, încât dispreţuia orice datină a tribului şi lordul Cramp se străduia să-l doboare la pământ cu toate că acesta mâncase pâine şi sare împreună cu tatăl său. Dar acum el nu devenise decât un ucigaş de tată.

După ceremonia funerară ne-am retras pentru odihna de noapte. De-abia aţipisem că am şi fost trezit brusc din somn de o zarvă puternică şi un zgomot de voci. Lordul Cramp a venit grăbit în camera în care dormeam şi ne-a avertizat că El Leil pătrunsese în cetăţuie, ca să-şi omoare propria lui soră. El voia desigur să-i zădărnicească răzbunarea. Am alergat cu toţii afară ca să scotocim casa. Deodată de afară au izbucnit câteva strigăte. Ne-am pripit să ajungem în curte şi l-am văzut pe EL Leil şi pe încă un om, pe cale de a se retrage spre locul pe unde pătrunsesem noi în cetăţuie. El Leil ajunsese de-acum la marginea platoului, când lordul Cramp s-a aruncat asupra acestuia, pe când apucase să se prindă de frânghie. El a năvălit cu un răcnet răsunător pe platformă, însă El Leil a dispărut în întuneric.

Complicele lui El Leil a fost doborât însă în curte. Ne părea rău că fusese jertfită încă o viaţă omenească, totuşi îl puteam înţelege şi pe lord, care era copleşit de emoţiile prin care trecuse, iar moartea lui El Gabal nu avea să aducă oare nefericirea întregii familii a lui Fatima?

Ne-am retras din nou în camera noastră. Noaptea era pe sfârşite. Când m-am deşteptat soarele ajunsese de-acum sus pe cer.

*

* *

Fatima aflase deja de la o iscoadă că El Leil pornise la drum spre un trib duşman din vecinătate. La orizont se anunţa un conflict războinic. Cu toate acestea, ea nu voia să-l lase să scape pe ucigaşul tatălui său şi a făcut toate pregătirile de plecare. Lordul Cramp sa vrut s-o însoţească pentru ca să nu o lase să-şi mânjească în zadar mâinile cu sânge, totuşi ea l-a părăsit fără a rosti vreun cuvânt despre intenţiile sale.

Dar şi noi ne isprăvisem treaba. Ne respectasem totuşi până la capăt angajamentul.

Şi astfel am ajuns iar în pustiu, pentru care neîndurătorul destin poartă un soare arzător. Şi pe noi de asemenea aceeaşi soartă nemiloasă ne-a făcut să trăim nişte întâmplări care ne-au demonstrate că viaţa învinge iar moartea este înfrântă.

Sfârşitul volumului: **STĂPÂNUL MUNŢILOR.**

În numărul următor:

CĂPETENIA FALSĂ.

In Numărul următor:

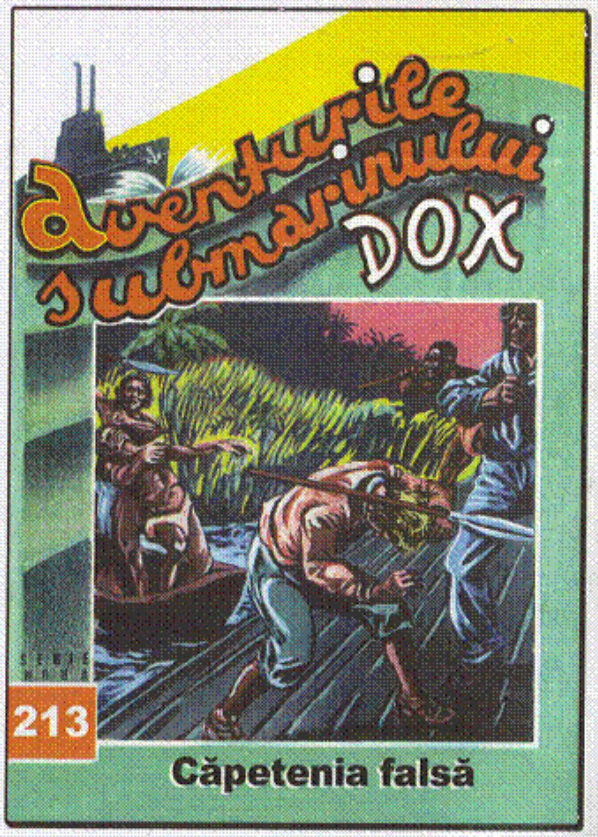

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro